

Thơ Hàn Mặc Tử - Tập 4

Hàn Mặc Tử (Nguyễn Trọng Trí)

Hàn Mặc Tử (1912–1940) tên thật Nguyễn Trọng Trí, tên thánh là Pierre, sinh ở làng Lệ Mỹ, huyện Đồng Lộc, Tỉnh Đồng Hới (nay là Quảng Bình) trong một gia đình công giáo nghèo, cha mất sớm. Thuở nhỏ sống và học tiểu học ở Quy Nhơn, học trung học ở Huế, 1936 bị mắc bệnh phong, phải vào nhà thương Quy Nhơn và qua đời ở đó.

Đây là trang danh sách liệt kê tuyển tập các tác phẩm, tập thơ và những bài thơ hay nhất của nhà thơ Hàn Mặc Tử (Nguyễn Trọng Trí). Vốn nổi tiếng với bài thơ “đây thôn Vĩ Dạ”, ngoài ra còn những bài thơ về trăng và máu cũng được nhiều người yêu mến. Càng về sau, thơ ông càng kinh dị, huyền bí và đượm màu sắc tôn giáo. Những đau đớn về thể xác về linh hồn để lại những dấu tích rõ rệt trong tác phẩm.

Trong tập này gồm 38 bài thơ của Hàn Mặc Tử và 7 bài viết chọn thơ thật hay và thật đặc sắc của Huỳnh Minh Nhật.

Thượng Thanh Khí

Vầng Trăng (Hàn Mặc Tử)

*Hãy nâng lên và nâng lên chút nữa
Sóng thơm tho như ánh ngọc hừng đông.
Nhưng cao quá và căng lên dữ quá,
Dồn qua mau cho lún mức hư không.*

*Đã trong rồi và thanh tao đến tốt
Bao nhiêu tơ chuyển được tiếng thơ bay.
Êm êm hơn đừng cho xanh lờn lợt,
Em so le và nguyên vẹn giữa đêm nay.*

*Lạy Chúa tôi, vầng trăng cao giá lắm
Xin ban ơn bằng cách sáng thêm lên
Ánh thêm lên cho không gian rất đậm
Linh hồn thơ mát rợn với hương nguyên.*

Ứng Trăng (Hàn Mặc Tử)

*Tôi ngâm thơ trăng thơ trăng
Không ngờ gió mát phăng phăng bay về.
Sáng xanh đâu bức tranh đề,
Bông thơm hội ý bên lê chờ mong.
Tiếng ca nhẹ thồn chưa vồng,
Bởi chưng huyền ảo còn lông hương lên.
Chờ đầy khí hậu còn nguyên,
Không ai chạm tới mà đèn sao đang.*

*Tôi ửng quá! Tôi ửng nàng,
Nàng xa xa lắm, ời nàng Trăng ời!*

Tình Hoa (Hàn Mặc Tử)

*Bông hoa nào hàm dưỡng ý thương vay,
Một trời sao vang vang lên đau khổ.
Xuân cầm chừng ít khi tơ tương ngộ,
Cứ biệt ly, rồi lại biệt ly thôi.
Không say lòng mình phả điệu cầm chơi.
Mình gom hết thanh bai và thâm thức,
Mình giải quyết tiêu tao sang nô nức.
Tứ rung rung cho quá trí dật dờ,
Rồi bay vù từ điệu vợi tới xanh mơ,
Từ bến ngọc dời sang châu dũ lý
Từ minh triết lần lần theo ý chí.*

*Rụng rồi hương không còn trắng như băng
Ngửa tay ra nắm lấy ngọn gió đặng
Đo hoài niệm có dài hơn kinh tuyến ?
Hãy thua xa, thua xa màu vĩnh viễn.
Không rộng bằng hieu quanh của thời gian ?
À, không rồi, không đủ nhịp tình tang
Không có thể tạo nên niềm phu phụ.
Dồi dào đến tỏa ra trời phong phú,
Không cầu xin ân huệ của hoàng gia
Màu mở đậm khi rào rạt tài ba,
Nên đêm đến tiếng tiêu vàng độ lượng.
Tương tư nàng khi cao dày âm hưởng
Không nao nao vì sợ ngộp đường duyên.
Lòng níu lòng cho đoàn hợp bình yên,
Song song bay về nội tình khí giới.*

Đạo trời sáng, sóng niềm xô đẩy tới
 Cho nên dây lưu động hết cầm ca
 Dây kêu gọi biết bao tình trù mến
 Nàng, hỡi nàng, sao nàng chưa thấy đến ?

Mơ Duyên (Hàn Mặc Tử)

Non nước tâm tình rộng bốn phương
 Đòi em làm Nhạc, tôi làm Hương
 Đêm nay đại yến Lâm Xuân Các
 Điêu Thuyền đàn khúc Tề Tuyên Vương

Xong rồi đôi ta qua Đào Nguyên
 Em làm rượu ngọt, anh làm men
 Tiên cô không đợi duyên mời mọc
 Say thôi gò má đỏ rần lên.

Liêu Tây bây giờ đang chiêm bao
 Bây giờ ly biệt đến phương nao
 Ước chi ta hoá làm Lê ảnh
 Để khóc thương nhau đến bạc đầu.

Cưới Xuân, Cưới Vợ (Hàn Mặc Tử)

Lá nài – đông tở gió đãi chiều
 Bước vườn hạnh áo xinh đem trẻ
 Nhà quan nao cốt cách ra vẻ
 Xuân vô ra không biết bao nhiêu
 Pháo nhân duyên nổ đã hơi nhiều
 Trầu lịch sự tèm mời hai họ
 Đường trai then nên không dám ngó
 Nói chi Nường là gái đông lân

Buồn không xa xiêm áo sương sần
 Ông mai mới cưới như ngô nở
 Người ta cưới cả xuân cả vạ
 Nên ân tình nổi máu trên môi
 Còn em sao chưa biết hổ người
 Để mai một anh đi lễ hỏi
 Còn em nữa, lòng chưa biết nói
 Đôi mắt còn nguyên vẹn mùa thơ
 Đừng không xa, sao ngó hững hờ
 Anh sốt ruột muốn kêu: Em quá.

Buồn Ở Đây (Hàn Mặc Tử)

Rao rao gió thổi phương xa lại
 Buồn đâu say ngấm áo xuân ai
 Lay bay lời hát, ơ buồn lạ
 E buồn trong mộng có đêm nay
 Nắng sao như nắng đời xưa ấy
 Nắng vàng con mắt thấy duyên đâu
 Muốn gọi thương về người cổ độ
 Mà sao tình chẳng nói cho đau
 Chiều xưa khúc nhạc nóng ran lên
 Không có ai đi để lỗi nguyên
 Nguồn thơ ứa mãi hai hàng lệ
 Tờ giấy hoa tiên cũng ướt mềm.

Sao, Vàng Sao (Đừng Cho Lòng Bay Xa, Hàn Mặc Tử)

(Gửi Hoàng Cúc)

Thượng thanh khí tiết ra nguồn tinh khí
 Xa xôi trắng mọc nước Huyền Vi
 Đây Miên trường, đây Vĩnh cửu, tề phi!
 Cao cao vượt với hai hàng bóng vía
 Trời nhật nguyệt cầu vòng bắt tứ phía,
 Ôi Hoàng Hoa, hồn phách đến nơi đây,
 Hương ân tình cho kết lại thành dây,
 Mong manh như lời nhớ thương hàng triệu
 Đàn cung bậc gió đồn lên âm điệu
 Sững lòng chưa ? Say chấp cả thanh bài
 Sang chơi thôi, sang chơi thôi! Mà ai,
 Thu đây rồi, bước lên cầu Ô Thước,
 Sao! Vàng sao rơi đây nơi sóng nước
 Đứng ngả tay mà hứng màu trời sa
 Thôi kéo về đừng cho lòng bay xa...
 Thu vươn ra, thu vươn ra như ý...
 Mau rất mau trong muôn hoa kiều my
 Mùa rất trai và ánh sáng rất cao
 Đừng nói buồn mà không khí nao nao
 Để chơi vơi này bông trắng lá gió
 Để phiêu phiêu này tờ thơ vàng vố
 Để dầm dề hạt lệ đôi ta
 Tân thượng tần lâu đài ngọc đem ra
 Khói nhạt nhạt xen vô màu sắc biếc.
 Đẩy đưa dài hơn ngào ngạt trầm mơ.
 Thỉnh không tan như bào ảnh hư vô
 Giải Ngân hà biến theo cầu Ô thước.
 Và ước ao nhớ nhung lân lượt
 Đắm im lìm trong mộng tượng buồn thiu.

Nói Tiên Tri (Hàn Mặc Tử)

Ta muốn làm quen phong vị mới
 Sao người tưởng tượng nói tiên tri
 Chơi cho rất mực tài hoa ấy
 Để thấu tai người áo cổ y.

Bao giờ lời hát tan ra nhụy,
 Mới biết duyên ngầm ở Quý Phi
 Bao giờ ai hóng hơi hương báu
 Ngoài cõi tâm tư sẽ lỗi nghi...

Chắc đâu đi lụy cho nhơn quả
 Thôi cứ say mềm với nữ nhi
 Đồi không có ngọc trong pho sách
 E chết khô nguyên ở Phượng Trì.

Không, không trách Chúa mê nhan sắc
 Quên màu trang điểm ở Kinh Thi
 Có tôi vô sự trong thiên hạ
 Cưỡi hết thuyền quyền tuổi dậy thì

Tương tư ai thiếu bao nhiêu lệ?
 Cứ khóc cho hoàn mộng biệt ly.

Trường Thọ (Hàn Mặc Tử)

Ta sống mãi với trăng sao gấm vóc
 Trong nắng thơm, trong tiếng nhạc thần bay
 Bút đề lên nền sáng báu năm mây
 Thơ chen lẫn vô trong nguồn cảm giác
 Ta uống hết dư hương và mộc dược
 Ổn làm sao – đây một miệng hào quang
 Đưa tay vợ cung cầm nguyệt mệnh mang

Chan chứa ý lý tao giây sáng sôt
 Chế Lan Viên quì dâng tràng chuỗi hột
 Cầu Khúc tinh bằng chiếu mạng người thơ
 Nên đường trăng sáng lảng tợ bao giờ
 Ta sống mãi với muôn xuân đâm ấm
 Trong mây kinh và trong gió nguyện cầu
 Nào trần châu, nào thanh sắc cho mau
 Dâng hết cả! Thanh âm dường tu khí
 Hồn ta đây bất diệt với Hà Sa
 Trí ta sẽ cuồn lên trong khoái
 Cho đóp mắt, cho mê tình bản ngã
 Hoan hô cao trường thọ đến vô biên
 Hoan hô cao vàng ngọc sẽ đoàn viên.

Nhạc (Hàn Mặc Tử)

Tinh hơn đông trinh
 Hiền quá hiền đông
 Em mình nghe không
 Im chưa nên đông
 Say chưa ra lòng
 Đều ngâm ngâm cả

Màu nào sắp rã
 Vòng nào sắp cao
 Ánh nào tương giao
 Muôn thương đều lảng
 Nhấn nào khấn khấn
 Nhịp nào âu lo
 Em hãy cầu cho.

Tình hơn đông trinh
 Hiêng quá hiêng đông
 Em mình nghe không

Nhạc vàng tỏ rõ
 Như sao trên trời
 Dem nguyên ra phơi
 Dem phần ra phơi
 Ân tình tri ngộ
 Trước đời trăng lên
 Em hãy làm duyên

Em cứ y nguyên
 Đàn tợ tơ riết
 Cả lòng đam mê
 In hình tưởng nhớ
 Như tuồng ai ra
 Như tuồng lân la,
 Đâu đây quyến luyến
 Đố nàng gần xa

Máu không thấy ửng
 Mùi quá linh thiêng
 Những cốt cách tiên
 Thấy đều cảm biết
 Khi lòng xin thương
 Lên đài gần trăng
 Hương rán sức hương
 Bừng bừng cao tăng

Dâng lên quá trí
 Quá giải Hàn Giang
 Đố nàng nói sao

Trong nụ cười nao
 Trong búp hoa nào
 Có gì phôi phai?
 Sao vấn vương hoài
 Sao đắm hơi thở
 Hương đắm hơi nhớ
 Hương đắm hơi quen
 Đố Nàng hay em.

Hương (Hàn Mặc Tử)

In hình tưởng nhớ
 Như từng ai ra
 Như từng lân la
 Đâu đây quyến luyến
 Đố nàng gần xa

Màu không thấy ửng
 Mùi quá linh thiêng
 Những cốt cách tiên
 Thấy đều cảm biết
 Khi lòng xin thương
 Lên gần đài trắng
 Hương rán sức hương
 Bềnh bềnh cao trắng

Dâng lên quá trí
 Quá dải Hàn Giang
 Đố nàng nói sao

Trong nụ cười nao
 Trong búp hoa nào
 Có gì phôi thai?

Sao vẫn vương hoài
Hương đậm hơi thở
Hương đậm hơi nhớ
Hương đậm hơi quen

Đố nàng hay em?

Tài Hoa (Hàn Mặc Tử)

Tặng Nguyễn Đình Thúc

Rượu say người cổ độ
Chữ say người Liêu Trai
Xuân bay khắp thân trí
Âm vọng dễ gì phai.
Chiều vàng hơn tấm lụa
Sách đọc thấy tâm bào
Bóng Nường chưa mất hút
Tiếng hát còn thanh tao

Gió ra đời khí vị
Nắng như nắng đời xưa
Sao em chưa ra mắt
Đứng châu chực nhà vua ?

Tài hoa rất thanh bạch
Xin mời kết nhân duyên
Cười cho ca sừng sốt
Tình tự mới bình yên.

Ra Đồi I (Hàn Mặc Tử)

*Một chiều xanh, – một chiều xanh huyền hoặc,
Sáng bao la vây lút cõi thiên không;
Xuất thế gian chưa có tại trong lòng,
Muôn ý tứ say chìm nơi Bất Giác.
Hương cảm dỗ mê người trong khoái lạc,*

A! A! A!

*Thiên địa đắm hoang mang
– Là đương thờ khi lạy cả Thiên Đàng
Bay những tiếng: tung hô Thánh Đức
Muôn thần phẩm trong lằng lằng châu chực
Ánh hào quang chan chói ngất lưu ly!
Ôi, cao sang không ví trọng ai bì,
Trên nước cả có vô vàn châu báu.
Trí rất ngộp, bởi chưng xuân hồn hậu,
Đã ra đời theo lệnh của Ngôi Hai
Ôi thánh tai, thánh tai, và thánh tai!
Cả trời bỗng nổi lên muôn điệu nhạc,
Rất trọng vọng, rất thơm tho, man mác,
Rất phương phi trên hết cả anh hoa.
Xuân ra đời! Đầm ngọc ấm như ngà,
Thó có tuổi và chiêm bao có ích
Và tâm tư có một điều rất thích.
Không nói ra vì sợ bớt say sưa!...
– “Chàng ơi! Chàng ơi, sự lạ đêm qua!
Mùa xuân tới, mà không ai biết cả...”*

Say Thơ (Hàn Mặc Tử)

Bốn mùa xanh xanh như cầm thạch,
 Chim ngàn trắng đem tiếng lạ về ca.
 Ca, cầm ca, tơ đồng vọng dang ra
 Cho thêm ý, nguồn hương thêm đầy dẫy.
 Màu như ru, sóng âm thanh xô đẩy.
 Bao hương thơm trong lời nguyện chiều nay,
 Lên bốc lên và ân huệ đường bay.
 Ôi! khí hậu lọc bao nguồn ánh sáng.
 Chưa no sao? Nhân từ êm vô hạn
 Do bàn tay Thiên Chúa chảy tuôn ra.

 Ca, cầm ca, tơ đồng vọng dang ra.
 Đức ân ái đồn lên muôn trượng cả.
 Hãy quỳ lạy nhìn xem cho sướng đã,
 Cả lòng thơ say tốt khí linh thiêng.
 Nhạc nồng say mà tình tự còn nguyên.
 Con sốt sáng xinh hơn cầu vàng diệp,
 Giữa tay thôi, ơn trời đà xuống hiệp.
 Trắng và trắng cho thắm hết mọi nơi.
 Người thế gian, ôi miệng lưỡi đâu rồi?
 Và tán tạ và không khen nước nở.
 Trắng tờ mờ một trời mơ sớm nở
 Bao hoa hồng mẫu nhiệm Nữ Vương xưa.
 Ôi! đây là đền cao ngự nhà vua
 Dòng Đa vít thuở xưa trời sáng cả.
 Hãy quỳ lạy nhìn xem cho sướng đã,
 Quê hương thơ đắm thắm biết đường nào.
 Đây là vườn nên hoa lá xôn xao.
 Gió đổi mới thêm hương cho ánh sáng.
 Mùa rộng rãi, trái trắng chao vô hạn,

Ngon thơm hơn thái tảo bữa hôm nay.
 Điệu đàn xưa không sánh kịp bường dây
 Bồi huyền diệu in như màu nguyệt bạch,
 Bồi ước ao tuôn tràn vô pho sách,
 Bồi Thánh Kinh no chán nghĩa sâu xa
 Lăn hít trí khôn ngoan người thế.
 Người đã khấn say sưa vô cùng để
 Hiệp hòa thơ cho yêu mến băng khuâng,
 Bao nhiêu lòng ai trút sạch láng láng.
 Đây tất cả, hỡi ôi! Mình Thánh Chúa,
 Cửa tế lễ là nguồn ơn chan chứa,
 Đáng trọng thiên và tất đáng mong ơn.
 Ly Tao rằng đàn ngọc cũng theo đồn
 Bồi đạo hạnh rung muôn dây tình cảm.
 Không mê chi kỳ trân người vàng chạm,
 Trời có bông bay thú vị tiêu dao,
 Rượu nồng thơm say hoa nguyệt hồng đào.
 Đây chí mới xe vắn vương lòng dạ.
 Hãy quỳ lạy nhìn xem cho sướng đã,
 Không gì tiên cho sánh kịp bường thơ.
 Tính chất thanh mà phẩm vật không ngờ,
 Rất yêu chung màu nhơn đức sạch sẽ.
 Hồn vốn ưa phiêu diêu trong gió nhẹ,
 Bay giang hồ không sót một phương nào.
 Càng lên cao dây đồng vọng càng cao,
 Quyến rũ biết bao kinh cầu nguyện
 Và kết tinh thành hào quang kim tuyến
 Theo tràn về cho đến cõi vô biên.
 Hân hoan thôi! Thơ đường gặp hương nguyên
 Làm sum hiệp với muôn vì cả Thánh.
 Tôi là kẻ đi đường đêm gió lạnh,

Không mong gì hơn kêu gọi tấm lòng thơ.
 Bởi chưng đây là xuân trước đợi chờ,
 Hơi ấm áp như một nguồn an ủi.
 Trời mở rộng và không ai hờn tủi,
 Lượng bao dong tha thiết cánh tay êm.
 Chao! Tràn trề là phúc hạnh ban đêm,
 Và đây chính là cao lương mỹ vị
 Của nguồn đạo mà ngày xưa Thánh khí
 Thơ với lòng ai phối hiệp nên duyên.
 Mà ai đâu cầm được nổi niềm riêng.

Đêm Xuân Cầu Nguyện (Hàn Mặc Tử)

(Tặng cả và thiên hạ)

Trời hôm nay bình an như nguyệt bạch,
 Đường trăng xa, ánh sáng tuyệt vời bay...
 Đây là hương quý trọng thấm trong mây
 Ngời phép lạ của đức tin kiêu diễm,
 Câu tàn tạ, không khen long cả phiếm:
 Bút Xuân Thu mùa nhạc đến vừa khi
 Khắp mười phương đêm lạ trở hoài nghi:
 Cây bằng gấm, và lòng sông toàn ngọc!
 Và đâu hôm một vì sao liên mọc
 Ở phương Nam mầu nhiệm biết ngần mô!
 Vì muôn kinh đồn dập cõi thom tho
 Thêm nghĩa lý sáng trưng như thất bảo
 Ta chấp hai tay quỳ hoan hảo
 Ngửa trông cao, cầu nguyện trắng không gian –
 Để vừa dâng vừa hiện bốn mùa xuân
 Nở một lượt giàu sang hơn Thượng Đế.

*

Đã no nê, đã bura rồi, thế hệ
 Của phường trai mê mẩn khí thanh cao
 Phượng hoàng bay trong một tối trắng sao
 Mà ánh sáng không còn khiêm nhượng nữa
 Đương cầu xin ọc thơ ra đường sữa
 Ta ngất đi trong khoái lạc của hồn đau...
 Trên chín tầng, diêu động cả trần châu
 Đường sống lại muôn ngàn hoa phẩm tiết,
 Nhịp song đôi: này đây, cung cầm nguyệt
 Ướt lời thơ thành phước lộc đường tu
 Tôi van lơn, thăm nguyện chúa Giêsu
 Ban ơn xuống cho mùa xuân hôn phối,
 Xin tha thứ những câu thơ tội lỗi
 Của bàn tay thi sĩ kẻ lên trăng
 Trong bao đêm xao xuyến vũng sông Hằng.

Nguồn Thơm (Hàn Mặc Tử)

Trí đương no và khí xuân đương khỏe,
 Nhạc đương say và rượu vẫn còn thơm.
 Nên muốn cánh thủy tiên chưa dám hé
 Trong phút giây trân trọng của linh hồn.
 Tiếng pháo đi: bao nhiêu kinh cầu nguyện
 Đều dâng lên cho đến chín tầng mây
 Hơi xuân ấm mĩ vì hơn dạ yến,
 Ta đem ươm trong ý vị đêm nay.
 Ta cho ra một dòng thơ rất mát,
 Mới tinh khô và thanh sạch bằng hương

Trời như hộp phải hơi men ngan ngát,
Đắm muôn ngôi tinh lạc xuống mùi hương.

Cả trời bỗng diêu diêu như báu vô:
Nên tiếng vang thầm dội đến thâm tâm,
Mà ta ngỡ đấng Tiên Tri muôn thuở
Giữa đêm nay còn đứng giảng Phúc Âm.

Tút thời xuân! Tút thời xuân non nước!
Phút thiêng liên nhuần gội ánh thiền quang
Thiên hạ bình, và trời tuôn ơn phước.
Như triều thiên vồn lượn khắp không gian.

Ta há miệng cho nguồn thơm trào vọt
Đương thơ bay sáng láng như sao sa...
Trên lụa trắng mùi hai dòng chữ ngọc
Thêu như thêu rồng phượng kết tinh hoa.

Ta cao ngâm giọng vô cùng thanh thoát
Khiến châu thân rung động thể thơ trắng
Toan ngất đi trong cơn mê khoái lạc,
Mẹ dấu yêu liền vội đến tay nâng...

Điêm Lạ (Hàn Mặc Tử)

Đức tin thơm hơn ngọc
Thơ bay rồi thơ bay...
Mau gò giai âm lại
Sốt bớt nghĩa đương say

Có tin thôn xa đến
Có điêm lạ đêm nay:
Đóng cửa mùi hương lại
Dồn ánh sáng vào đây

Ngoài không gian rất mát
 Chim thanh tước ra đời
 Nêu cao hơn tiếng nhạc
 Mùa hát sẽ xanh tươi

Năm nay tôi thương tuổi,
 Sai hẹn với người ta
 Năm nay xuân nhắc mãi
 Nước mắt liền ứa ra.

Xuân Đầu Tiên (Hàn Mặc Tử)

Mai sáng mai, trời cao rộng quá
 Gió căng hơi và nhạc lên mây
 Đôi lòng cũng ấm như xuân ấm
 Chỉ có áo xuân trắng trẻo thay!

Mai này thiên địa mới tỉnh khô
 Gió căng hơi và nhạc lên trời
 Chim khuyên hát tiếng đầu tiên hết
 Hoa lá hồ nghi sự lạ đời

Trái cây bằng ngọc vỏ bằng gấm
 Còn mặt trời kia tợ khối vàng
 Có người trai mới in như nguyệt
 Gió căng hơi và nhạc lên ngàn

Thuở ấy càn khôn mới dựng nên
 Mùa thơ chưa gặt tốt tươi lên
 Người thơ phong vận như thơ ấy
 Nào đã ra đời ngọc biết tên

Xuân gấm đầu tiên giữa cõi đời
 Mùi thơm ngậy đại sóng con người

*Hãy hoan hô, lời cao như sấm
– Vạn tuế, bay ơi! Nắng rợp trời!*

Ta Nhớ Mình Xa (Một Nửa Trăng, Hàn Mặc Tử)

(Tặng Trần Thanh Địch)

*Hôm nay còn một nửa trăng thôi
Một nửa trăng ai cắn vỡ rồi!
Ta nhớ mình xa thương đứt ruột!
Gió làm nên tội buồn chia phôi!*

Nhớ Thương (Hàn Mặc Tử)

*Trăm ngàn nghê bay trong lãnh cung
Xuân thơm bồi rối ngọt vô cùng
Ôi chao, thánh thượng vô tâm quá
Lòng thiếp buồn như một tấm nhung!*

*Ở đây châu báu vô tri hết
Pho sách quần phương lộ ý nhiều!
Hãy tìm cho được hoa cung cấm
Xem thử tên hoa có mỹ miều*

*Ngoài kia xuân đã thấm duyên chưa?
Trời ở trong đây chẳng có mùa
Không có niềm trăng và ý nhạc,
Có người cung nữ nhớ thương vua.*

*Đừng ai nhắc nhở đến xuân trong
Vô số là xuân chiếm mọi lòng
Mỗi người đều có xuân riêng cả
Thiếp viết xuân trên mảnh lụa hồng...*

Say Chết Đêm Nay (Hàn Mặc Tử)

Trời Hàn Giang đêm nay không sáng,
 Lòng cô liêu đong vọng mà chi ?
 Gió đông đoài gặp tình si
 Ôi chao quẩn quít nói gì nhớ thương

Trăng cổ độ hết vương cảnh trúc
 Hẹn đoàn viên tình thực chiêm bao
 Đêm nay lại giống đêm nào
 Nhấp xong chung rượu buồn vào tận gan

Say thôi lại muốn Nàng nâng đỡ
 Nhưng Nàng xa từ thuở vu quy
 Nhớ thôi lòng những sầu bi
 Lệ rơi vào rượu, hàng mi lơ đờ...

Ta là khách bơ vơ phàm tục
 Nhớ cầm trăng cung bậc tiêu tao
 Không ai trang điểm má đào
 Cho ta say chết đêm nào đêm nay.

Lang Thang (Hàn Mặc Tử)

(Tặng Hoàng Trọng Quì)

Lãng tử ơi! Mi là tên hành khất
 May không chết lạnh trước lâu mỹ nhân
 Ta đi tìm mộng tâm xuân
 Gặp ma nhà Nguyễn bay trên mây
 Rượu nằng uống vào thì say
 Áo ta rách rưới trời không vá
 Mà bốn mùa trăng mặc vải trắng.
 Không ai chết cả sao lòng buồn như tang?

Cho tôi mua trọn hàm răng
 Hàm răng ngà ngọc, hàm răng đa tình
 Một chắc ta lại với mình
 Có ai vô đó mà mình hồ ngơ?
 Lãng tử ơi! Mi là tên hành khất
 May không học máu chết rồi còn đâu.
 Trời hỡi! Nhờ ai cho khỏi đói
 Gió trăng có sẵn làm sao ăn?
 Làm sao giết được người trong mộng
 Để trả thù duyên kiếp phũ phàng?

Anh Diên (Hàn Mặc Tử)

Tặng Thúc Tề

Anh nằm ngoài sự thực
 Em ngồi trong chiêm bao
 Cách xa nhau biết mấy
 Nhớ thương quá thì sao?

Anh nuốt phết hàng chữ
 Anh cắn vỡ lời thơ
 Anh cắn, cắn cắn cắn
 Hơi thở đứt làm tư!

Em Diên (Hàn Mặc Tử)

Tặng Trọng Miên

Em xé toang trong hơi gió
 Em bóp nát tơ trắng
 Em túm muôn trời lại

Em cần vỡ hương ngàn...
 Em cười thì sao rụng
 Em khóc thì đá bay
 Em nhớ chàng quá trí
 Mà chàng vẫn không hay!

Bến Hàn Giang (Hàn Mặc Tử)

Này đây lời ngọc song song
 Xin dâng muôn sóng tơ đồng chơi vơi
 Xin dâng này máu đang tươi
 Này đây nước mắt giọng cười theo nhau,
 Mới hay phong vị nhiệm màu
 Môi chưa nhấp cạn mạch sâu đã tuôn
 Ở Địch ơi, lệ có nguồn
 Hãy chia bớt nửa nỗi buồn sang tôi
 Hôm nay trời lửng lơ trời
 Dòng sông ánh sáng sẽ trôi hoa vàng
 Tôi ngồi ở bến Hàn Giang
 Khóc thôi mây nước bàng hoàng suốt đêm.

Ave Maria (Hàn Mặc Tử)

Như song Lộc triều nguyên ơn phước cả
 Dâng cao dâng thần nhạc sáng hơn trăng
 Thơm tho bay cho đến cõi Thiên Đàng
 Huyền diệu biến thành muôn kinh trọng thể
 Và Tổng lãnh Thiên thần quỳ lạy Mẹ
 Tung hô cầu đường hạ ngóp châu sa
 Hương xông lên lời ca ngợi sum hoà
 Trí miêu duệ của muôn vì rất thánh.

Maria! Linh hồn tôi ớn lạnh!
 Run như run thần tử thấy long nhan.
 Run như run hơi thở chạm tơ vàng...
 Nhưng lòng vẫn thấm nhuần ơn trù mẫn.
 Lay Bà là Đấng trinh tuyên thánh vẹn
 Giàu nhân đức, giàu muôn học từ bi.
 Cho tôi dâng lời cảm tạ phò nguy
 Con lâm lụy vừa trải qua dưới thế.
 Tôi cảm động rưng rưng hai hàng lệ
 Dòng thao thao bất tuyệt của nguồn thơ
 But tôi reo như châu ngọc đên vua
 Trí tôi hớp bao nhiêu là khí vị
 Và trong miệng ngậm câu ca huyền bí
 Và trong tay nắm một nắm hoà quang
 Tôi no rồi ơn vô lộ hoà chan.

Tấu lay Bà. Bà rất nhiều phép lạ
 Ngọc như Ý vô tri còn biết cả
 Huống chi tôi là Thánh thể kết tinh
 Tôi xa nhìn Bắc Đẩu rạng bình minh
 Chiếu cùng hết khắp ba ngàn thế giới
 Sáng nhiều quá cho thanh âm vời vợi
 Thơm đường bao cho miệng lưỡi không khen
 Hỡi Sứ Thần Thiên Chúa Ga-bri-en
 Khi người xuống truyền tin cho Thánh Nữ
 Người có nghe xôn xao muôn tinh tú
 Người có nghe náo động cả muôn trời
 Người có nghe thơ mẫu nhiệm ra đời
 Để ca tụng – bằng hương hoa sáng láng
 Bằng tràng hạt, bằng Sao Mai chiếu rạng
 Một đêm xuân rất đổi anh linh
 Cho tôi thấp hai hàng cây bạch lạp

Khói nghiêm trang sẽ dâng lên tràn ngập
Cả Hàn Giang, cả màu sắc thiên không
Lút trí khôn và ám ảnh hương lòng
Cho sốt sáng, cho mê mê nguyện ước.

Tấu lạy Bà, lạy Bà đây ơn phước
Cho tình tôi nguyện vẹn tơ trắng rằm
Thơ trong trắng như một khối băng tâm
Luôn luôn reo trong hồn, trong mạch máu
Cho vỡ lở cả muôn nghìn tinh đầu
Cho mê mê âm nhạc và thanh hương
Chim hay tên ngọc, đá biết tuổi vàng
Lòng vua chúa cũng như lòng thê thú
Sẽ ngất ngây bởi chưng thư đây ư
Nguồn thiêng liêng yêu chuộng Mẹ Sầu Bi.

Phượng Trì, Phượng Trì, Phượng Trì, Phượng Trì
Thơ tôi bay suốt một đời chưa thấu
Hồn tôi bay đến bao giờ mới đâu
Trên triều thiên ngời chói vạn hào quang.

Phan Thiết! Phan Thiết! (Hàn Mặc Tử)

Nhớ khi xưa ta là chim Phượng Hoàng
Vỗ cánh bay chín tầng trời cao ngất
Bay từ Dao Ly đến trời Đâu Suất;
Và lùa theo không biết mấy là hương
Lúc đang vùn gặp ánh sáng chặn đường
Chạm tiếng nhạc, va nhằm thơ thiên cổ
Ta lơ lửng thấy trăng sao liên mờ
Sao tan tành rơi xuống vũng chiêm bao
Trăng tan tành rơi xuống một cù lao

Hóa đài điện đã rất nên tráng lệ
 Ở ngôi cao, ngược mắt ra ngoài bể
 Phong lưu ghê, sang trọng chẳng vừa chi
 Ta mê man như tới chốn Phượng Trì
 Ở mãi đây không về Thiên cung nữa.

Nhưng phép lạ có một vì tiên nữ
 Hao hao như nường nguyệt cỏi Đào Nguyên
 Ta đắm mê trong ánh sáng trần duyên
 Và van lạy xin cô nường kết ngãi
 Mĩa mai thay cho phượng hoàng si dại
 Là ta đây đương ở kiếp muôn chim
 Trở lại trời tu luyện với muôn đêm
 Hớp tinh khí lâu năm thành chánh quả
 Ta trở nên như ngọc đàn kim mã
 Rất hào hoa rất phong vận: Người Thơ
 Ta là trai khí huyết ước ao mơ
 Người thực nữ sanh giữa thời vô thượng
 Rồi ngậy dại nhờ thất tình chỉ hướng
 Ta la thang tìm tới chốn Lầu Trăng
 Lầu ông Hoàng, người thiên hạ đồn vang
 Nơi đã khóc, đã yêu thương da diết
 Ôi trời ôi! là Phan Thiết! Phan Thiết
 Mà tang thương còn lại mảnh trăng rơi
 Ta đến nơi Nường ấy vắng lâu rồi
 Nghĩa là chết từ muôn trăng thế kỷ
 Trăng vàng ngọc, trăng ân tình, chưa phải!
 Ta nhìn trăng, khôn xiết ngậm ngùi trăng
 Ta vãi vung thơ lên tận sông Hằng,
 Thơ phép tắc bỗng kêu rên thống thiết
 Hỡi Phan Thiết! Phan Thiết!

*Mi là nơi ta chôn hận nghìn thu
Mi là nơi ta sâu muộn ngất ngư.*

Hãy Đón Hồn Anh (Hàn Mặc Tử)

*Dưới túp lều tranh, trên võng tre
Tứ bề cửa khép với phen che
Kép mền ủ kín toàn thân lại
Để thả hồn bay, gửi mộng về.*

(Trao đổi cùng Mai Đình)

Chơi Giữa Mùa Trăng (1941)

Chơi Giữa Mùa Trăng (Hàn Mặc Tử)

Trăng là ánh sáng? Nhất là trăng giữa mùa thu, ánh sáng càng thêm kỳ ảo, thom thom, và nếu người thơ lắng nghe một cách ung dung, sẽ nhận thấy có nhiều miếng nhạc say say gió xé rách lá tả... Và rơi đến đâu, chạm vào thứ gì là chỗ ấy, thứ ấy vang lên tuy chẳng một ai thấy rõ sức rung động. Nghĩa là trăng rằm trung thu: một đêm siêu hình, vô lượng, tượng trưng của một mùa ao ước xây bằng châu lệ, làm bằng chia ly, và hơn nữa, hiện hình của một nguồn khoái lạc chề chán... Phải không hở chàng Ngưu và ả Chức?

Sông? Là một giải lụa bạch, không, là một đường trăng trái chiếu vàng, hai bên bờ là động cát và rừng xanh và hoang vu và thanh tịnh. Chị tôi và tôi đồng cầm một mái chèo con, nhẹ nhàng lùa những dòng vàng trôi trên mặt nước.

Chị tôi cười nả nót, tiếng cười trong như thủy tinh và thanh khiết lạ thường. Luôn luôn cứ hỏi tôi và đổ tôi cho kỳ được: “Này, chị đổ em nhé, trăng mọc dưới nước hay mọc trên trời, và chúng mình đi thuyền trên trời hay dưới nước?” Tôi ngược mắt ngó lên trời rồi ngó xuống nước và cũng cười đáp lại: “Cả và hai, chị à”. Sướng quá, chao ôi, hai chị em lại thỉnh thoảng rú lên cười làm náo động luồng tinh khí của hạo nhiên.

Vây chúng tôi bằng ánh sáng, bằng huyền diệu, chưa đủ, Ngưu lang và Chức nữ, chúa của đêm trung thu còn sai gió thu mang lại gần chúng tôi một thứ mùi gì ngào ngạt như mùi băng phiến: trong ấy biết đâu lại không phảng phất những tiếng kêu rên của thương nhớ xa xưa... Thuyền đi êm ái quá, chúng tôi cứ ngỡ là đi trong vũng chiêm bao, và say sưa ngây ngất vì ánh sáng, hai chị em như đê mê, không còn biết là có mình và nhận mình là ai nữa. Huyền ảo khởi sự. Mỗi phút trăng lên mỗi cao, khí hậu cũng tăng sức ôn hoà lên mấy độ, và trí tuệ, và mộng, và thơ, và nước, và thuyền dâng lên, đồng dâng lên như khói... Ở thượng tầng không khí, sông Ngân Hà trinh bạch đương đắm chìm các ngôi sao đi lạc đường. Chị tôi bỗng reo to lên: “Đã gần tới sông Ngân rồi! Chèo mau lên em! Ta cho thuyền đậu ở bến Hàn giang!”

Đi trong thuyền, chúng tôi có cái cảm tưởng lý thú là đương chở một thuyền hào quang, một thuyền châu ngọc, vì luôn luôn có những vì tinh tú hình như rơi rụng xuống thuyền...

Trên kia, phải rồi, trên kia, in hình có một vì tiên nữ đang kêu thuyền để quá giang.

Thình lình vùng mộng của chúng tôi bốt vẻ sáng lạn. Chị tôi liền chỉ tay về phía bên đò thôn Chùa Mo[1] và bảo tôi rằng: “Thôi rồi! Trí ơi! Con trăng nó bị vướng trên cành trúc kia kìa, thấy không? Nó gõ mãi mà không sao thoát ra được, biết làm thế nào, hờ Trí”. Tôi cười: “Hay là chị em ta cho thuyền đỗ vào bến này, rồi ta trèo lên động cát với tay gõ hộ cho trăng thoát nạn”. Hai chị em liền giấu thuyền trong một bụi hoa lau bông vàng phơi phới, rồi cùng lạc vào một đường lối rất lạ, chân dẫm lên cát mà cứ ngỡ là bước trên phiến lụa. Nước suối chảy ở hang đá trắng, tinh khiết như mạnh nước ngọc tuyền, chồm lên những vùng lá, hể trông đến là kinh hãi vì nó giống con bạch hoa xà như tạc...

Sao đêm nay kiều diễm như bức tranh linh động thế này? Tôi muốn hỏi xem chị tôi có thấy ngọt ngào trong cổ họng như vừa uống xong một ngụm nước lạnh, mát đến tê cả lưỡi và hàm răng. Chị tôi làm thình – mà từng lá trăng rơi lên xiêm áo như những mảnh nhạc vàng. Động là một thứ hòn non bằng cát trắng quá, trắng hơn da thịt của người tiên, của lụa bạch, hơn phẩm giá của tiết trinh – một màu trắng mà tôi cứ muốn lăn lộn điên cuồng, muốn kề môi hôn, hay áp má lên để hưởng sức mát rượi dịu dàng của cát...

Hai chị em đồng dang tay níu áo gượng vào nhau dần bước lên cao... Thình thoảng mỗi hai đầu gối quá, cả chị liền em đồng ngã lẫn ra. Lại một dịp cho tiếng cười của chị tôi được nở ra, giòn tan trong không khí. Lên tới đỉnh là hao mòn đi một ít. Nhưng mà

ngọt quá sáng quá, hứng trí làm sao? Đây có phải là nước Nhược non Bồng, động phủ thần tiên ngàn xưa còn sót lại? Nhìn xuống cát cố tìm dấu tích gì lưu lại một vết chân của Đào Nguyên Tiên nữ, nhưng tấm cát phẳng lờ như lụa căng, trinh bạch làm sao.

Bất tri thử địa hà xứ

Tu tự Đào Nguyên vấn chủ nhân?

Bây giờ chúng tôi đang ở giữa mùa trăng, mở mắt ra cũng không thấy rõ đâu là chín phương trời, mười phương Phật nữa. Cả không gian đều chập chờn những màu sắc phiêu diêu đến nỗi đôi đồng tử của chị tôi và tôi lờ đi vì chói lói... Ở chỗ nào cũng có trăng, có ánh sáng cả, tưởng chừng như bầu thế giới chở chúng tôi đây cũng đang ngập lút trong trăng và đang trôi nổi bình bồng đến một địa cầu nào khác.

Ánh sáng tràn trề, ánh sáng tràn lan, chị tôi và tôi đều ngả vạt áo ra bọc lấy, như bọc lấy đồ châu báu... Tôi bỗng thấy chị tôi có vẻ thanh thoát quá, tinh khôi, tươi tốt và oai nghi như pho tượng Đức Bà Maria là đức tinh truyền chí thánh. Tôi muốn sốt sắng quỳ lạy mong ơn bào chữa. Nhưng trời ơi, sao đêm nay chị tôi đẹp để đến thế này. Nước da của chị tôi đã trắng, mà vận áo quần bằng hàng trắng nữa, trông thanh sạch quá đi.

Tôi nắm tay chị tôi giật lia lịa và hỏi một câu hỏi tức cười làm sao: “Có phải chị không hờ chị?”. Tôi run run khi tôi có cái ý nghĩ: Chị tôi là một nàng Ngọc nữ, một hồn ma, hay một yêu tinh. Nhưng tôi lại phì cười và vội reo lên: “A ha, chị Lễ ơi, chị là trăng, mà em đây cũng là trăng nữa!”.

Ngó lại chị tôi và tôi, thì quả nhiên là trăng thiệt. Chị tôi hí hửng như xuân, chạy nhảy xênh xang cơ hồ được dịp phát triển hết cả ngây thơ của người con gái mười lăm tuổi, tôi ngắm mãi chị tôi, và tự vui sướng trong lòng vô hạn. Có lúc tôi đã kiêu ngạo thay cho cái sắc đẹp nhu mì ấy, mà chỉ dưới trời thu đêm nay tôi mới biết thương thức. Những phút sáng láng như hôm nay, soi sáng linh hồn tôi, và giải thoát cái “ta” của tôi ra khỏi nơi giam cầm của xác thịt... Tôi bỗng rú lên một cách điên cuồng, và chực ngửa tay hứng một vì sao đang rụng. Chị tôi đằng xa chạy lại bảo tôi:

– Em la to quá, chị sợ âm thanh rung động đến khí trời, rồi những ánh trăng sẽ tan ra bọt mất...

– Không, không, chị ơi! Rồi ánh sáng đêm nay sẽ tan đi, ta sẽ buồn thương và nhớ tiếc. Em muốn bay thẳng lên trời để tìm ánh sáng muôn năm thôi...

Mùa Thu Đã Tới (Hàn Mặc Tử)

Tận hưởng cái thú vị của hạnh phúc trong một phút đê mê, nghĩa là đã sống đầy đủ vậy. – Hãy cầu nguyện vì Ác tinh xuống hạ cho người để nghe rõ tiếng kêu thương, vì hạnh phúc nằm trong đau khổ.

Tín đồ nhà Phật lấy phút cuối cùng là hạnh phúc.

– Em ơi! Ghen ghét hạnh phúc của người là một sự điên rồ...

Ngày nay còn ai đâu biết đến giá trị của sắc đẹp.

Triết lý và văn thơ là những danh từ đã chết.

Triết lý là vun trồng, nuôi nấng thi văn, mà thi văn là để bắt nghĩa ra triết lý.

Tôi không cần ai giảng triết lý, vì nếu trong khi mộng tôi đến xứ Hy Lạp và đã đọc câu châm ngôn khắc dưới chân pho tượng khổng lồ của Sardanapale: “Ăn chơi thả cửa kỳ dư không bằng một cái nhịp tay”.

Mùa thu chưa tới. Hồn tôi đã nhuộm màu ảo não. Trăng thu ở lòng tôi đã mờ mờ lạnh. Đòi thái bình. Nàng không phải ái ngại, chờ sương tan, đưa tiễn khách chinh phu.

Nhà nghệ sĩ bao giờ cũng điên. Tài năng thì có giới hạn. Dám đem tài mọn làm rộn nước mây. Sẽ bị mang trời đánh ngã. – Than ôi! Tài hoa là một điều tai hại!

Con sông này đã đi qua.

Suốt đời ta thề không trở lại.

Vì cô lái đã lên bờ... Không có ái tình tuyệt đối...

Yêu thương chỉ là một trạng thái của tâm hồn. Gò má đỏ ửng lên... Đây là hơi máu dồn lại, vì then, vì hờn, vì cảm... vì say nắng ban mai.

Những ai đã về Huế mà không ăn đào?

Hãy cắn miếng nữa, và cắn cho sâu.

Xin đừng cắn nhầm môi thiếu nữ.

“Nhứt nhứt bất kiến như tam thu” nếu phải quỳ lạy dâng tất cả những ngày sung sướng đã qua và sẽ tới cho người để đổi lấy một phút gặp gỡ... tôi cũng xin vâng.

Nhưng chẳng bao giờ tôi chịu đem những ngày đau khổ cực điểm lấy những đêm hoan lạc trong trong cung A hoàn.

Kêu Gọi (Hàn Mặc Tử)

Ý ở trong lòng thì rạo rục xoắn xang, khi phô phang lên giấy thì tê dại, ngất ngư, như không có chút gì là rung động nữa. Vì thế tôi đọc thơ Nàng thấy tình lặng lẽ như khí hậu của đêm buồn...

Mỗi khi nàng bấm một đường tơ, có ai nghe Nàng nói gì chẳng? Đừng tưởng tình Nàng cam như bình mực, cái nhấn buông ra, biết bao là lời thương tiếc thừa thanh xuân? Mà chỉ có trăng nhận lấy, cảm động run lên, gió nghe qua luống cuống không biết bay về phương mô và hoa lá thì sượng sần...

Lòng ta hừng hực mỗi khi nắng hanh lên... Ấy là dấu hiệu của mùa thơ đã chín. Gặt hái cho mau kéo ngọn thơ càng cao, người thơ càng điên dại. Nàng ơi, hãy mượn lưỡi liềm của trăng non mà hái, xin đừng dẫm lên bờ lòng ta.

Một đêm say rượu nhớ Nàng. Khách đã khóc sưng vù đôi mắt và từng giọt lệ đã vô tình nhỏ vào ly rượu, có ai ngờ khách đến cuồng tâm dại trí nhúng cả mảnh hình Nàng trong rượu rồi mê man, vừa uống vào lòng cả rượu, cả nước mắt và cả bóng dáng xinh tươi của Nàng!

Ở đời chỉ có một hạnh phúc. Làm chi có đến hai cảnh Tịnh độ và Niết bàn. Gần tận thế rồi, thiếu gì tiên tri giả ra đời. Nàng hãy mê man màu sắc thanh thiên, như đã mê son phấn của xa hoa. Yêu nhau làm gì nữa. Lửa bầu trời sắp tuôn xuống đốt rụi cả thế gian và không gian. Mau mau vồ lấy trăng sao, kéo một mai rơi rụng vào hư lãng.

Thôi còn chi là ánh sáng nữa. Nhạc sẽ không va nhằm tơ trắng và hương sẽ không gần được hương, như lòng ai đương gọi lòng ai...

Quan Niệm Thơ (Hàn Mặc Tử)

Gửi Trọng Miên

Miên có hỏi Trí về quan niệm thơ. Đối với Trí, quan niệm rất khác thường, không giống Baudelaire lắm. Theo Baudelaire thì va lấy passion làm hứng vị cho thơ. Trước kia nếu Miên lấy tập Thơ điên của Trí ra, Miên sẽ thấy nhiều bài thấm thía những tình cảm rất nồng và rất say sưa... Trí đã phát tiết hết tinh lực của hồn, của máu, bằng những câu thơ ngất đi vì khoái lạc. Chỗ ấy hơi đồng một quan niệm với Baudelaire. Trí nói hơi đồng thôi, vì trong khi làm thơ Trí đã tận hưởng những phong vị của nhạc, của

hoa, của trắng, của gái một cách vô tội. Chứ đối với Baudelaire, va đã nói “la passion est chose naturelle”... nghĩa là va đã hiểu lắm chữ passion rồi vậy.

Tình cảm – hay cảm hứng (enthousiasme) – với dục tình (passion) khác nhau nhiều. Tình cảm là sự thanh bạch hồn nhiên, không một chút gì bợn nhơ, tội lỗi, còn dục tình là cả một sự ham muốn phi thường, ngoài đều răn của Đức Chúa Trời... Đức Chúa Trời đã tạo ra trắng, hoa, nhạc, hương là để cho người đời hưởng thụ (élément de la poésie) nhưng người đời, u mê phần nhiều không biết tận hưởng một cách say sưa và nhân đầy, chiêm nghiệm lẽ màu nhiệm, phép tắc của Đấng chí tôn. Vì thế trừ hai loài trọng vọng là thiên thần và loài người ta, Đức Chúa Trời phải cho ra đời một loài thứ ba nữa: loài thi sĩ. Loài này là những bông hoa rất quý và rất hiếm, sinh ra đời với một sứ mạng rất thiêng liêng: phải biết tận hưởng những công trình châu báu của Đức Chúa Trời đã gây lên, ca ngợi quyền phép của Người và trút vào linh hồn người ta những nguồn khoái lạc mê mị, nhưng rất thơm tho, rất tinh sạch (but de la poésie). Bởi muốn cho loài thi sĩ làm trọn nhiệm vụ ở thế gian này, nghĩa là tạo ra những tác phẩm tuyệt diệu, lưu danh lại muôn đời, Người bắt chúng phải mua bằng giá máu, luôn luôn có một định mệnh tàn khốc theo riết bên mình:

“Không rên xiết là thơ vô nghĩa lý”

hay:

“Ta hiểu chi trong ánh gió nhiệm màu
Những hạt lệ của trích tiên đầy đoạ”

Cho nên thơ là một tiếng kêu rên thảm thiết của một linh hồn thương nhớ, ước ao trở lại trời, là nơi đã sống ngàn kiếp vô thủy vô chung, với những hạnh phúc bất tuyệt. thi sĩ rơi xuống cõi đời, bơ vơ, ngỡ ngàng và lạ lẫm. Không có lấy một người hiểu mình. Thi sĩ đã ngất ngư trong khi nuốt hết khí vị thanh tao của mùa xuân ấm, của tất cả những lương thực ngọt ngào mỹ vị làm bằng hương báu, làm bằng nhạc thiêng, làm bằng rượu say, làm bằng châu lệ (genèse d'un poème). Song le miệng lưỡi của thi sĩ vẫn còn nóng ran, vẫn còn khát khao thèm thuồng những vật lạ muôn đời (génie créateur, aimant toujours le nouveau). Của thế gian nếm mãi chưa bura, chưa ón, chưa há hê chút nào. Thi sĩ vẫn đi tìm mãi, vẫn còn kêu rên thảm thiết, để đi đến cõi ước mơ hoàn toàn. Trong đời thi sĩ, thi sĩ đã sống cô độc, những người con gái rất xinh đẹp cũng không làm cho thi sĩ vui đặng, vì thi sĩ nhận thấy ở người con trai cũng như ở người con gái, đều có một tâm thuật nhỏ nòi, tầm thường không hợp với tính tình thanh cao của thi sĩ. Vì thế thi sĩ cứ kêu rên thảm thiết là để tìm một người tri kỷ. Mà

than ôi, không bao giờ thi sĩ tìm được. Người tri kỷ của thi sĩ phải là một bậc cao quý, toàn tài, toàn năng, một đấng mà thi sĩ nhận lấy như là hết cả mọi sự – Đấng ấy là Đức Chúa Trời. Thi sĩ chỉ có thể chút hết hận tình với Đức Chúa Trời, kể lể hết niềm đau thương với Người, dâng cho Người những bài thơ sáng láng, anh hoa, thế mới là mãn nguyện. Vì Đức Chúa Trời đã tạo ra thơ ở thế gian này, nhưng thi sĩ là người khát khao vô tận, cứ nhất định muốn hưởng cái thơ trên cái thơ khác nữa. Chỉ có Đức Chúa Trời mới làm vừa lòng thi sĩ. Cho nên tất cả thi sĩ ở trong đời phải quy tụ, phải đi khai mạch thơ ở Đức Chúa Trời. Thi sĩ không phải là một người thường. Với một sứ mệnh của Trời, thi sĩ phải biết đem tài năng ra ca ngợi Đấng Chí tôn và làm cho người đời thấy rõ vẻ đẹp của thơ, để đưa nhau nhìn nhận và tận hưởng. Những thi sĩ nào không biết đem tài ứng dụng vào chỗ tốt đẹp thì sẽ bị Đức Chúa Trời lấy tài lại một cách nhân từ!

Miên ơi, như thế là Miên đã hiểu thế nào là quan niệm của Trí về thơ. Thơ là sự ham muốn vô biên những nguồn khoái lạc trong trắng của của một cõi trời cách biệt. Câu này ăn ý với câu: thơ là những tiếng kêu rên thảm thiết của một linh hồn thương nhớ cảnh chiêm bao, giải thích bằng hai mặt lạc quan và bi quan.

Trí đã tóm tắt những ý đã nói: có điều này nữa, Trí khác hẳn với Baudelaire. Baudelaire nói: thơ văn không thể dung hoà với khoa học hay luân lý (hoặc tôn giáo cũng thế) và thơ văn không thể lấy chân lý làm chủ đích được, thơ chỉ là thơ (*La poésie ne peut pas sous peine de mort ou de déchéance, s'assimiler à la science ou à la morale. Elle n'a pas la vérité pour objet, elle n'a qu'elle même*). Baudelaire nói trái ngược với lẽ tự nhiên. Sở dĩ thơ văn được phong phú, dồi dào, phát triển hết cả anh hoa, huyền bí, và vượt lên những tầng biên giới tân kỳ, mới lạ, cũng nhờ khoa học điễm chuyển cả. Còn luân lý là tiêu chuẩn cho văn thơ, không có nó thì thơ văn chẳng còn ra cái mùi mẫn gì nữa. Nếu để thơ trở trối một mình, thơ sẽ lạt lẽo vô duyên, không có phong vị gì nữa. Baudelaire thuộc về phái vô thần, nên không tin có Chân lý, không nhận Chân lý làm tiêu chuẩn cho văn thơ. Còn Trí phải lấy Đức Chúa Trời làm Chân lý, làm tiêu chuẩn cho văn thơ. Văn thơ không phải bởi không mà có.

Quy Nhơn,
Juin, 1939

Khao Khát (Hàn Mặc Tử)

Tôi đòi cao lương, mỹ vị của nguồn đạo ngày xưa,
Thì trăng gió đều cho tôi muốn học hào quang.

Tôi cầm đèn lại cho y nguyên khí hậu, nhưng mà khúc sinh ca đời Nghiêu Thuấn còn
đồng vọng trong pho sách, trên trang giấy tài hoa.

Mùa thương nhớ dậy khắp phương trời, miệng lưỡi tôi sao không thèm khát máu
thanh xuân?

Tôi từ trong chiêm bao đi ra, đi về thuyền ở bên trăng cổ độ. Nước mắt khóc vì người
lạ không biết tuổi trần châu. Buồn dồn lại từng đống, đừng có ai đếm cho ai biết là bao
nhiều, bởi vì tôi chưa thoả.

Lòng cô liêu làm chi tìm được một mùa xuân ấm áp? Và bao làn tư tưởng bay đi rồi,
mong chi níu lại để thương thầm?

Tuồng hát đêm qua, sao không thấy Quan Công phò nhị tẩu? Cho tôi mong đến ngày
sum hiệp của thơ trăng?

Chao! Mộng thì xa, tình thì rộng, biết làm sao xin với lượng trời đây!

Tình (Hàn Mặc Tử)

Tình cảm!

Tình hoài!

Tình ơi là tình!

Tôi say tình cũng như tôi say trăng, say người thực nữ, say kinh cầu nguyện, say trời
tương tư...

Tình không những chân lưu trong khí huyết của hồn tôi, tình còn lưu lộ ra làn da nóng
nóng, hồng đào như trứng gà so. Tình còn trút ra ở đầu mày, cuối mắt, đảnh môi. Và
thiết tha chưa, lời nói bằng hơi thổi đã bối rối vì mê...

Tình dồn lên giấy trắng: ý tôi bỗng rung rung và đọng lại đây như trăng đọng dưới
cầu.

Tình thoát ra ở điệu nhạc mênh mang trong bờ bến của chiêm bao, yếu đuối, run rẩy trước làn gió ngọt ngào...

Tình tiết ra theo tiếng hót của chim non, phối hiệp với sóng điện không gian.

Tình còn nuôi mãi trong nguồn ánh sáng thiêng liêng và sợi tơ thanh khí của đêm hào hoa còn run lẩy bẩy vì tức tối không nói được ra lời.

Và đây là dòng nước cuốn khúc Ly tao, có ai biết là tình đang man mác.

Ôi chao ôi! Thơ tôi bay cao vót qua lầu đài nước mây, là tình tôi đang phơi phới. Đừng có ai đi trong nguồn hương mà va nhằm hồn phách của tôi!...

Tôi làm mất tình rồi, chừ tôi đang kiếm đây. Không biết những tiếng hát đầu mùa có gặp cùng chăng?

Thôi thôi! Có cô vãi non nào chặn bắt tình tôi, đem về chùa đốt ra khói hương thơm.

Thơ (Hàn Mặc Tử)

Ai nói vườn trăng là nói vườn mơ.

Ai nói bến mộng là nói bến tình.

Người thơ là khách lạ đi giữa nguồn trong trẻo.

Trên đầu người là cao cả, vô biên và vô lượng, xung quanh người là mon tron với yêu đương vây phủ bởi trăm giây quyến luyến- Làm bằng êm dịu, làm bằng thanh bai...

Gió phương mô đẩy đưa người đến bờ xa lạ, đây trình tiết và đây thanh sắc. Người dừng lại để hái những lá tinh hoa. Người nín lặng để mà nghe tiếng trăng reo vang như tiếng châu báu vỡ lở. À, ra người cũng đại đột hốt vàng rơi bọc trong vạt áo.

Trí người đã dâng cao và thơ người dâng cao hơn nữa. Thì ra người đang say sưa đi trong mơ ước, trong huyền diệu, trong sáng láng và vượt khỏi ra ngoài hư linh.

Tôi làm thơ?

Nghĩa là tôi nhấn một cung đàn, bấm một đường tơ, rung rinh một làn ánh sáng.

Anh sẽ thấy hơi đàn là lướt theo hơi thở của hồn tôi và chịu theo những sóng điện nóng ran trút xuống bởi năm đầu ngón tay uyển chuyển.

Anh sẽ run theo khúc ngân nga của tơ đồng, sẽ để mặc cho giai âm rền rĩ nuôi không ngưng.

Và anh sẽ cảm giác lạ, nhìn không chớp mắt khi một tia sáng xôn xao lại có vì sao vỡ. Những thứ ấy là âm điệu của thơ tôi, âm điệu thiêng liêng tạo ra trong khi máu cuồn rên vang dưới ngòi bút.

Tôi làm thơ?

Nghĩa là tôi yếu đuối quá! Tôi bị cám dỗ, tôi phản lại tất cả, những gì mà lòng tôi, máu tôi, hồn tôi đều hết sức giữ bí mật.

Và cũng nghĩa là tôi đã mất trí, tôi phát điên.

Nàng đánh tôi đau quá, tôi bật ra tiếng khóc, tiếng gào, tiếng rú. Có ai ngăn cản được tiếng lòng tôi?

Tôi đã sống mãnh liệt và đầy đủ. Sống bằng tim, bằng phổi, bằng máu, bằng lệ, bằng hồn. Tôi đã phát triển hết cả cảm giác của tình yêu. Tôi đã vui, buồn, giận, hờn đến gần đứt sự sống.

Thôi mời cô cứ vào...

Anh sáng lạ trong thơ tôi sẽ làm cho gò má cô đỏ gấc. Và một khi cô đã vào là cô sẽ lạc, vì vườn thơ tôi rộng rinh không bờ bến. Càng đi xa là càng ớn lạnh...

Bài này chính là tựa tập Thơ điên của tác giả.

Ra Đời II (Hàn Mặc Tử)

Cho mau lên! Dồn ánh nguyệt vào đây... Lời thơ ta sẽ sáng trưng như thất bảo. Tình cảm ta sẽ nóng ran như mặt trời. Ý tứ ta sẽ cao cường hơn ngọn núi.

Lạy Chúa Trời tôi! Hãy ban cho tôi hằng hà sa số là ơn lành, ơn cả... Thơ tôi sẽ rất no, rất ớn, rất nư, trọng vọng như tài hoa, cao sang như nhân đức, chói chan vô vàn phước lộc...

Ôi! Trời hạo nhiên đây không phải là công trình châu báu của Người sao!

Lòng vô lượng đây không do phép tác màu nhiệm của Đấng Vô thi Vô chung?

Đưa ra, nào là nhạc thơm, hương gấm, mộng ngọc và hoa trinh bạch, đàn ly tao, tranh tuyệt phẩm...

Đưa ra, nào là gió chia biệt, trăng đoàn viên, chim tứ chiếng, mây giang hồ, và nào là trời thanh sắc, lòng nhũ hương, niềm mộc dục.

Vẫn là chưa bura, chưa đã, chưa nguôi được chí muôn sao!...

Phải mời cho được Xuân Thiên ra đời...

Bình an cả và thiên hạ...

Vì chung muôn xuân là lương thực ngon ngọt, mỹ vị, ánh xuân là nguồn tơ tưởng thơm tho, tinh khiết, khí xuân là mạch trường sinh bất tử, tình xuân là cung cầm nguyệt mê ly, tuổi xuân là Ngọc Như Ý, tên xuân là Dạ Lan Hương.

Và xuân là phong vị thái hoà của năm muôn năm, trời muôn trời, châu lưu trên thượng tầng không khí, bâng bạc cả giải Hà Sa, chen lẫn vô tận hồn tạo vật...

Loài người hãy tận hưởng một hơi cho đỡ ngán và cao rao danh Cha cả sáng.

Và loài người hãy cảm ơn Thi nhân đã đổ hết bao nhiêu nguồn máu lệ, đã từng uống mật đắng cay trong khi miệng vẫn tươi cười sốt sáng...

Hãy cầu nguyện bằng trăm kinh mây gió.

Hãy dâng cho một tràng chuỗi trắng sao...

Thi nhân sẽ vừa say sưa, vừa điên cuồng, ọc ra từng búng thơ sáng láng, phương phi như một mùa Xuân Như Ý.

Sau Thiên Chúa giáng sinh năm 1939

Viết tại Quy Nhơn trong một ngày rất say, rất đại và rất nhớ, rất thương

Linh Hồn Thanh Khiết (Hàn Mặc Tử)

Hỡi các thiên thần, thiên thần của Chúa, thiên thần bình an và hoan lạc, mang cho tôi xin một tràng hoa.

Tôi muốn tắm trong đại dương ánh sáng, trong biển hồn kính mến thiêng liêng.

Nhiều phép lạ bởi trời đưa xuống, người thế gian ghen ngào vì cảm mộ khi quan chiêm công trình thần bí Đấng Tối Cao.

Hỡi các thiên thần, thiên thần của Chúa, thiên thần bình an và hoan lạc, có thấy chẳng ánh hào quang tỏ dần, màu sắc trắng tuyết, hình thể đồng trinh, linh hồn hiển hiện giữa loài người?... Lòng vội ngỗ là hồn á thánh, thơ, tinh túy nguyện cầu – đáng bốc lên thành hương thơm, thanh khí, mà xuống trần gian chịu kiếp làm người!

Hỡi các thiên thần, thiên thần của Chúa, thiên thần bình an và hoan lạc, hãy hoan hô các Mẹ và Chị dòng thánh Phanxicô xuống giữa loài người mà an ủi cho chúng tôi, những kẻ trầm luân yếu đuối, bệnh tật, hủi phong.

Tôi muốn cao ngâm những lời ca ngợi đầm khát khao trong suối ngọt ngào khi Chị, Mẹ cất tiếng hát: Chúa cứu tôi! Chúa cứu tôi!

Tôi muốn trọn đời ngưỡng mộ vẻ trắng trong nguyên vẹn, nguồn tươi, ánh sáng, thơ vì tất cả đây là hình tượng của

LINH HỒN THANH KHIẾT

Hỡi các thiên thần, thiên thần của Chúa, thiên thần bình an và hoan lạc, hãy tung hoa hồng, hoa súng, tiếng hát thanh tao, hơi nhạc đầm hương và tưới tràn trề đức hạnh, can đảm cùng hạnh phúc xuống cho những người hầu Chúa.

Phanxicô Trí

Cảm tạ Chúa

Đêm thứ tư 24 octobre 1940

Bài thơ này nguyên được viết bằng tiếng Pháp với tiêu đề La pureté de l'ame, và được chính Hàn Mặc Tử dịch sang tiếng Việt.

Chiêm Bao Với Sự Thực (Hàn Mặc Tử)

Khi ngòi bút của tôi đã thấm nhuần những ý nghĩ cao cường, truyền sang bởi điện tinh truyền của trí tuệ, tôi phôi lên mảnh giấy thanh sạch này những tình cảm nóng ran, tràn trề và thơm lựng. Hỡi quý nhân, người có nghe thấy điều gì mới lạ, tinh khôi, reo lên, hiện lên, và sử linh tư tưởng của người? Người có cảm giác ra làm sao. Hay là mắt người đã no rồi, tai người đã đầy hơi khoái lạc, thần trí người đã mê man, người linh tính để phân biệt màu sắc và âm thanh của sự vật. Người thấy gì trong ánh sáng? Một chất cao quý thanh khiết, trắng hơn hàm răng của người gái đẹp? Người ta nghe rõ những gì trong giai âm vừa thoáng? Những tiếng run run, van lơn, nồng như hơi thở của xuân xanh? Hay là tiếng võ lờ của những ngôi sao sáng láng?

*

Như có ma lực vô song xô tôi đến bến bờ huyền diệu. Đêm nay là một đêm hào hoa, nên mùa trăng bát ngát, giờ bốn phương thôi không cầu nguyện nữa mà lòng tôi rục lên cảm hứng.

Hễ là hơi khói càng nhẹ, hơi trăng càng trong thì hơi thở của tôi càng thơm tho không khác một mùi hương! Nếu tôi lấy làm lạ, ắt là tôi phải tự giảng: đag khi trăng, sao, mây khói dâng cao hoà hợp thành khí hạo nhiên, tôi không thở bằng phổi nữa, tôi thở bằng hơi thở tinh sạch của tôi... Hơi thở ấy góp cùng muôn hơi đầm thắm sẽ châu lưu khắp bầu thế giới và chung quanh tôi đầu gần gũi hau bao la đều nhuộm một màu sắc phiêu diêu. Nhân tuyến đưa tới đâu, cũng gặp chói lói, cũng gặp hào quang. Nên trí tôi rất ngợp, miệng lưỡi tôi không phải bối rối những tựa hồ như mới nếm xong khí vị thanh cao của muôn điệu nhạc, của muôn mạch tình trai trẻ. Tôi hứng lấy và nhận lấy ở trong hồn muôn ý tứ và muôn thính sắc của trời mộng xa xưa.

*

Ngoài cảnh đã xâm lấn xác thịt và linh hồn tôi. Bao nhiêu tà khí anh linh của non sông đều xông vào tôi rút hết tinh tiết ở tôi. Tôi có thể bảo đấy là một lối thần gia cách cảm, mà ngoại cảnh hay thâm tâm đồng xáo động, bởi giây khoải lạc vô ngần. Và có thể say mê đến điên dại, bắt chước Lý Thái Bạch đại la tiên vô trăng trên mặt nước. Từ sự thực đi tới bào ảnh, từ bào ảnh đi tới huyền diệu, và từ huyền diệu đi tới chiêm bao. Mông lung đã trù lên sự vật và cõi thực, bị ánh sáng của chiêm bao vây riết...

Bây giờ tôi đổ tôi thử có nhận được tính cách của giây phút này không, và tôi ở trong cảnh thực hay là đương bị hãm giữa trùng vây của chiêm bao?

*

Tôi gặp rất nhiều người lạ – cũng như tôi chưa từng thưởng thức những mùi hương quý trọng. Ở chỗ này – không biết là chỗ nào. Có điều tôi nhận thấy từ hoa cỏ tới gió trăng đều im lặng, trầm ngâm, ít khi lay động... Song le trăng vẫn sáng, hoa vẫn thơm, cỏ vẫn tươi, và trí tôi vẫn tinh anh... Có khi thần phách của tôi đến rã rời mê vì đột nhiên có đôi môi của người đàn bà nào cọ sát vào môi tôi... Tôi cảm thấy có sự khoải lạc vô biên cũng như tôi cảm thấy sự sợ hãi vô cùng một khi tôi phải còn thú dữ ở đâu vồ lấy. Và cũng như tôi cảm thấy sự buồn, thương tiếc lúc người tôi âu yếm mà bỗng nhiên có sức mạnh gì vượt đến cướp mất hoặc bị một tiếng vang gì đến phá đám. Sự hồi phục của thần trí một cách bất ngờ ấy, tức là lối cắt đứt mạch máu, cắt đứt đường

gân môi giới giữa hai cảnh: mộng và thực. Bây giờ tôi là chủ quan rồi, vì tôi vừa thoát ly ra khỏi cực lạc giới toàn thân tôi rung động như một sợi đường tơ.

*

Tôi vừa tỉnh giấc chiêm bao, mà tôi vẫn không tin, vẫn còn ngờ vực. Hình như khứ giác của tôi nhận thấy một thứ mùi gì rất mới, rất nồng và rất gần... Tôi ở cách thành mộng bao xa? Không, khít bên tôi đây, nhưng làm sao tôi không đi tới được nữa. Và tôi cũng không rờ được bằng đôi tay, như tôi đang ghì chặt cái gối bông đây. Mộng tàn rồi, nghĩa là mộng biến đi, những điều tôi vừa thoáng thấy toàn là huyền hoặc cả? Có lẽ nào! Tôi thấy thực như đã thấy sự sống của tôi. Những phút giây trong sáng đây không phải là phút giây mê sáng nữa. Có nhận thấy hai hàng nước mắt rung rung của tôi không?

*

Chiêm bao đã rồi trong khi ánh sáng sự thực rọi tới. Bây giờ ngoại cảnh và nội tâm điều hoà, run lên những nhịp tiêu chiều thanh bai... Tôi cảm thấy hồn tôi mất đi một nửa, và tôi đương sống trong sự mơ hồ...

Có hay không, hư hay thực là những huyền ảnh chập chờn trước mắt. Nếu Đường Minh Hoàng phục sinh, chắc cũng rỉ tai tôi mà nói cái chuyện lên cung trăng với chuyện xuống âm ti gặp Dương Quý Phi là có thực. Tôi cũng tin là có chứ sao!

Và tôi sẽ kỷ thuyết mình một cách rất nhà Phật là sắc cũng như không, chết cũng như sống, gần cũng như xa và hư cũng như thực...

Những điều phải trái ấy dầu thế nào, cũng có liên lạc, mật thiết và thông cảm với nhau.

Xác tôi đây là mộ lý luận cứng cát về sự thực, và hồn tôi thuộc về giới vô vi.

*

Tôi đương sống ngày hôm nay. Mà ngày hôm qua là một giấc chiêm bao. Có ai bảo là giấc chiêm bao ấy là vu vơ; có ai bảo tôi có xác mà không hồn.

Tôi đang đi trên con đường sáng láng tìm lấy Chân lý ngàn năm, mà hào quang của tinh tú, của những ngọc ngà, châu báu, trời tuôn xuống không biết hằng hà sa số nào nữa...

Những bài viết của Huỳnh Minh Nhật

Chùm Thơ Về Trăng Hay Và Nổi Tiếng Của Hàn Mặc Tử

Nhắc đến Hàn Mặc Tử, có lẽ nhiều người lại nghĩ đến ngay “sao anh không về chơi thôn Vỹ?”, ngoài ra, ông cũng nổi tiếng với những áng thơ tình cảm lãng mạn cùng với những áng thơ tình về trăng và máu. Trăng trong thơ ông khó hiểu, một vài bài lãng mạn, rõ hồn rõ nét còn số còn lại thì thực sự rất khó hiểu và kinh dị.

Thế giới thơ Hàn Mặc Tử khá phức tạp, trong khoảng hơn 10 năm Hàn Mặc Tử đi từ thơ luật Đường cổ điển qua lãng mạn đến ít nhiều tượng trưng, siêu thực. Tập Gái quê và một số bài trong Đau thương cảm xúc trong trẻo, lời thơ nhẹ nhàng, tứ thơ bình dị, tình ý nồng nàn rạo rức, nhưng càng về sau này thơ càng kinh dị, huyền bí và đượm màu sắc tôn giáo. Những đau đớn về thể xác về linh hồn để lại những dấu tích rõ rệt trong tác phẩm.

Hôm nay, ngay sau đây, tôi xin được gửi đến các bạn những bài thơ về trăng nổi tiếng nhất của ông – những áng thơ tình ánh trăng của Hàn Mặc Tử. Mời các bạn cùng xem qua những áng thơ tình về trăng hay nhất của Hàn Mặc Tử và thưởng thức, chúc các bạn xem thơ vui vẻ!

1. Đà Lạt Trăng Mờ

Đây phút thiêng liêng đã khởi đầu,
Trời mơ trong cảnh thật huyền mơ.
Trăng sao đắm đuối trong sương nhạt,
Như đón từ xa một ý thơ.

Ai hãy làm thình chớ nói nhiều,
Để nghe dưới đáy nước hồ reo.
Để nghe tơ liễu run trong gió,
Và để xem trời giải nghĩa yêu.

Hàng thông lấp lánh đứng trong im,
Cành lá in như đã lặng chìm.
Hư thực làm sao phân biệt được?
Sông Ngân Hà nổi giữa màn đêm.

Cả trời say nhuộm một màu trắng,
Và cả lòng tôi chẳng nói rằng.
Không một tiếng gì nghe động chạm,
Dẫu là tiếng võ của sao băng!

2. Trăng Vàng Trăng Ngọc

Trăng! Trăng! Trăng! Là Trăng, Trăng Trăng!
Ai mua trăng tôi bán trăng cho
Không bán đoàn viên, ước hẹn hò...
Bao giờ đậu trạng vinh quy đã
Anh lại đây tôi thôi chữ thơ.

Không, Không, Không! Tôi chẳng bán hồn Trăng.
Tôi giả đồ chơi, anh tưởng rằng
Tôi nói thiệt, là anh đại quá:
Trăng Vàng Trăng Ngọc bán sao đang.

Trăng! Trăng! Trăng! Là Trăng, Trăng, Trăng!
 Trăng sáng trắng sáng khắp mọi nơi
 Tôi đang cầu nguyện cho trăng tôi
 Tôi lần cho trăng một tràng chuỗi
 Trăng mới là Trăng của Rạng Ngời
 Trăng! Trăng! Trăng! Là Trăng, Trăng, Trăng!

3. Một Nửa Trăng

Hôm nay còn một nửa trăng thôi
 Một nửa trăng ai cắn vỡ rồi!
 Ta nhớ mình xa thương đứt ruột!
 Gió làm nên tội buổi chia phôi!

4. Uống Trăng

Ta cảm với tiếng reo khô
 Ta buồn với liễu bên hồ ngẩn ngơ
 Ngông cuồng đi hái vầng thơ
 Yêu đương, rót nước để chờ trăng lên
 Bóng Hằng trong chén nằm nghiêng
 Lả loi, tấm mát, làm duyên gọi tình
 Sóng xao mặt nước rung rinh
 Lòng ta khát miếng chung tình từ lâu
 Uống đi cho đỡ khô hầu
 Uống đi cho bớt cái sầu mênh mang
 Có ai nuốt ảnh trăng vàng
 Có ai nuốt cả bóng nàng Tiên Nga
 Đã thềm cái giấc mơ hoa

5. Bên Lề

Trăng nằm sóng soải trên cành liễu
 Đợi gió đông về để lả loi

Hoa lá ngây tình không muốn động
Lòng em hồi hộp, chị Hằng ơi

Trong khóm vi vu rào rạt mãi
Tiếng lòng ai nói? Sao im đi?
Ô kìa, bóng nguyệt trần trường tắm
Lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe

Vô tình để gió hôn lên má
Bến lén làm sao lúc nửa đêm
Em sợ lang quân em biết được
Nghĩ ngò tới cái tiết trinh em

6. Đánh Lừa

Nói trắng rằm là nói cuộc đoàn viên
Nói trắng khuyết là nói hồi ly biệt
Không thấy mộng là tình chưa thống thiết
Vẳng hương hồn e gió bớt say sưa

Giọng hôm nay còn luyện giọng hôm xưa
Son phấn cũ thom bằng son phấn mới
Càng tuyệt vọng lại càng như mong mỏi
Càng xa nhau càng thấy được gần nhau

Ai có dè hoa gió cũng thương đau
Mở rộng cửa bốn phương trời ảo não
Viết bằng chữ là thơ không kín đáo
Giờ tay thề mà ai chứng lòng cho?

Tôi thương em không cần phải so đo
Vi trinh tiết há bằng hương vạn đại?
Không dò xét mặc cho lòng giả dối
Tôi cười thầm tình ái đại vô song

7. Huyền Áo

Mỏi lớn lên trăng đã then thò
 Thơm như tình ái của ni cô
 Gió say lướt lướt trong màu sáng
 Hoa với tôi đều cảm động sơ

Đang khi màu nhiệm phủ ban đêm
 Có thứ gì rơi giữa khoảng im
 Rơi tự thượng tầng không khí xuống
 Tiếng vang nhẹ nhẹ dội vào tim.

Tôi với hồn hoa vẫn nín thinh
 Ngấm ngấm trao đổi những ân tình
 Để thêm ấm áp nguồn tơ tưởng
 Để bóng trời khuya bớt giạt mình.

Từ đâu canh một đến canh tư
 Tôi thấy trăng mơ biến hoá như
 Hương khói ở đâu ngoài xứ mộng
 Cứ là mỗi phút mỗi nên thơ

Ánh trăng mỏng quá không che nổi
 Những vẻ xanh xao của mặt hồ
 Những nét buồn buồn tơ liễu rủ
 Những lời năn nỉ của hư vô.

Không gian đây đặc toàn trăng cả
 Tôi cũng trăng mà nàng cũng trăng
 Mỗi ảnh mỗi hình thêm phiêu diêu
 Nàng xa xôi quá nói nghe chẳng?

8. *Ứng Trăng*

Tôi ngâm thơ trăng thơ trăng
 Không ngờ gió mát phăng phăng bay về.
 Sáng xanh đậu bức tranh đề,
 Bông thơm hội ý bên lê chờ mong.
 Tiếng ca nhẹ thõn chưa vồng,
 Bởi chưng huyền ảo còn lông hương lên.
 Chờ đầy khí hậu còn nguyên,
 Không ai chạm tới mà đèn sao đang.
 Tôi ưng quá! Tôi ưng nàng,
 Nàng xa xa lắm, ời nàng Trăng ời!

9. *Đêm Trăng*

Bữa ni sáng tỏ bóng Hằng
 Thử xem thiên hạ ai bằng ta không
 Thanh thời lâu mát ngồi trông
 Muôn vàn tâm sự một dòng nao nao
 Càng lên, càng tỏ, càng cao
 Trăng ời hãy ghé động đào xem hoa
 Hữu tình ta lại gặp ta
 Đêm nay mới thấy đậm đà khuôn thiên
 Mà sao ngậm miệng làm duyên
 Đã nhiều căn dặn nỗi niềm tóc tơ
 Mà sao trăng khéo hững hờ
 Vì trăng ta phải ngồi chờ suốt đêm
 Muốn bay lên tận cung thêm
 Kéo vầng trăng xuống kết duyên châu trần

10. *Vầng Trăng*

Hãy nâng lên và nâng lên chút nữa
 Sóng thơm tho như ánh ngọc hừng đông.

Nhưng cao quá và căng lên dữ quá,
Dồn qua mau cho lún mức hư không.

Đã trong rồi và thanh tao đến tốt
Bao nhiêu tơ chuyển được tiếng thơ bay.
Êm êm hơn đèn cho xanh lờn lọt,
Em so le và nguyên vẹn giữa đêm nay.

Lạy Chúa tôi, vầng trăng cao giá lắm
Xin ban ơn bằng cách sáng thêm lên
Ánh thêm lên cho không gian rất ấm
Linh hồn thơ mát rợn với hương nguyên.

11. Một Miệng Trăng

Cả miệng ta trăng là trăng
Cả lòng ta vô số gái hồng nhan
Ta nhả ra đây một nàng
Cho mây lặng lơ, cho nước ngất ngây
Cho vì sao rụng xuống mái rìeng say
Gió thổi rào rào như lá đổ
Suôi gì trong trắng vẫn đông trinh
Bóng ai theo dõi bóng mình
Bóng nàng yêu tinh
Nhịp cười như tiếng võ pha lê

Thưa tôi không dám say mê
Một mai tôi chết bên khe Ngọc Tuyền
Bây giờ tôi dại, tôi điên
Chấp tay tôi lạy cả miền không gian
Hẹn tôi tặng sáng đi tìm mộng
Mộng còn lường vương bên xa mờ
Tiếng gà gáy rung trăng đầu hạ
Tôi hoảng hồn lên, giận sừng sờ.

12. Ngủ Với Trăng

Ta không nhấp rượu
 Mà lòng ta say
 Vì lòng nao nức muốn
 Ghì lấy đám mây bay
 Té ra ta vốn làm thi sĩ
 Khát khao trăng gió mà không hay
 Ta đi bắt nắng ngừng, nắng reo, nắng cháy,
 Trên sóng càn, sóng áo cô gì má đỏ hây hây
 Ta rình nghe niềm ý băng khuâng trong gió lảng
 Với là hơi thở nồng nàn của tuổi thơ ngây
 Gió nâng khúc hát lên cao vút
 Vân thơ uốn éo lách rùng mây
 Ta hiểu ta rồi, trong một phút
 Lời tình chơi vơi giữa sương bay
 Tiếng vàng rơi xuống giếng
 Trăng vàng ôm bờ ao
 Gió vàng đang xao xuyến
 Áo vàng bởi chị chưa chồng đã mặc đi đêm
 Theo tôi đến suối xa miền
 Cõi thơ, cõi mộng, cõi niềm yêu đương
 Mây trôi lơ lửng trên dòng nước
 Đôi tay vốc uống quên lạnh lòng
 Ngả nghiêng đôi cao bọc trăng ngủ
 Đây mình lốm đốm những hào quang.

13. Say Trăng

Ta khắc hồn ra ngoài cửa miệng
 Cho bay lên hí hửng với ngàn khơi
 Ở trên kia, có một người
 Ngồi bên sông Ngân giặt lụa chơi

Nước hoá thành trăng, trăng ra nước
 Lụa là ướt đầm cả trăng thơm
 Người trắng ăn vận toàn trắng cả
 Gò má riêng thôi lại đỏ hờm
 Ta hằng đưa tay choàng trăng đã
 Mơ trăng ta lượm tơ trăng rơi
 Trăng vương lên cành lên mái tóc cô ơi,
 Hãy đứng yên tôi gỡ cho rồi cô đi
 Thông thả cô đi
 Trăng tan ra bọt lấy gì tôi thương
 Tôi nay trăng ở khắp phương
 Thấy đều nao nức khóc nường vu qui
 Say! Say lão đảo cả trời thơ
 Gió rít tầng cao trăng ngả ngửa
 Vỡ tan thành vũng đọng vàng khô
 Ta nằm trong vũng trăng đêm ấy
 Sáng dậy điên cuồng mửa máu ra.

14. Rượt Trăng

Ha ha! Ta đuổi theo trăng
 Ta đuổi theo trăng
 Trăng bay lả tả trên cành vàng
 Tới đây là nơi tôi được gặp nàng
 Rủ rê, rủ rê hai đứa tôi vào rừng hoang
 Tôi lượm lá trắng làm chiếu trải
 Chúng tôi kê đầu trên gối sao băng
 Chúng tôi soi chuyện bằng hơi thở
 Dân dân hao cỏ biến ra thơ
 Chúng tôi lại là người của ước mơ
 Không xác thịt chỉ là linh hồn đang mộng

Chao ôi! Chúng tôi rú lên vì kinh động
Vì trăng ghen, trăng ngã, trăng rụng xuống mình hai tôi.

Hoảng lên nhưng lại cả cười
Tôi toan níu áo nàng thời theo trăng
Hô hô! Ta đuổi theo trăng! Ta đuổi theo trăng!
Trăng! Trăng! Trăng! Trăng!
Thả nàng ra, thôi thả nàng ra
Hãy buông nàng xuống cho ta ấm bùng

Đố trăng trăng chạy đàn trời
Tôi rú một tiếng trăng rơi tức thì

15. Trăng Tự Tử

Lòng giếng lạnh! Lòng giếng lạnh
Sao chẳng một ai hay
Nghe nói mùa thu nấu ở chỗ này
Tất cả âm dương đều tụ họp
Và ta ửng mây ngừng lại ở nơi đây
Để nghe, à để nghe
Bao giờ bí mật đêm thời loạn
Bao giọng buồn thương gió đã thề
Bao lời ai oán của si mê
Mà trai gái tự tình bên miệng giếng
Miệng giếng há ra
Nuốt ực bao la
Nuốt vì sao rơi rụng
Loạn rồi! Loạn rồi, ôi giếng loạn
Ta hoảng hồn, hoảng vía, ta hoảng điên
Nhảy ùm xuống giếng vớt trăng lên.

Vừa rồi là là chùm 15 bài thơ tình về trăng hay & nổi tiếng nhất của Hàn Mặc Tử mà tôi muốn gửi đến các bạn, hi vọng rằng các bạn sẽ thích. Ngoài ra, còn có vài bài về trăng của Hàn Mặc

Tử hay nữa như sáng trăng, cô gái đông trinh và em điên, nếu thích các bạn hãy ghé qua và xem thêm nhé. Còn rất nhiều những bài thơ hay và chùm thơ hay khác trong các chuyên mục thơ trên OCuaSo.Com, đừng quên ghé qua thường xuyên để cập nhật những bài thơ tình hay và thơ tình buồn lãng mạn nhất, chúc các bạn vui vẻ bên những vần thơ!

Hai Bài Thơ Thuận Nghịch Độc (Lục Chuyển Hồi Văn) Của Hàn Mặc Tử

Người ta nghe nhiều về những bài thơ về trăng nổi tiếng của Hàn Mặc Tử và những áng thơ đau thương về máu, về hồn cùng những bài thơ trong trẻo và lãng mạn. Nhưng ít người để ý rằng Hàn Mặc Tử cũng có 2 bài thơ thuận nghịch độc, thơ xuôi ngược rất hay và độc đáo, còn gọi là thể thơ lục chuyển hồi văn.

Và hôm nay, sau những bài thơ hay nhất của Hàn Mặc Tử, xin gửi đến các bạn chùm 2 bài thơ thuận nghịch độc, thơ lục chuyển hồi văn rất hay và nổi tiếng của ông. Mời các bạn xem qua và thưởng thức, nhưng trước khi đến với 2 áng thơ độc đáo này, các bạn hãy dành một chút thời gian xem qua cách đọc nếu ai chưa biết:

* Thơ thuận nghịch độc, thơ xuôi ngược hay còn gọi là thơ lục chuyển hồi văn, đây là thể thơ độc đáo có nhiều cách đọc. Đó là cách gọi chung cho những thể thơ thuận nghịch độc, tuy nhiên, thơ lục chuyển hồi văn có thể đọc theo 6 cách khác nhau, thơ thuận ngược chỉ đọc được 2 kiểu đơn thuần là xuôi và ngược, còn thơ thuận nghịch độc nói chung thì có rất nhiều cách đọc.

– Cách đọc thơ thuận nghịch độc:

1. Đọc xuôi
2. Đọc ngược
3. Bỏ 2 từ đầu đọc xuôi
4. Bỏ 2 từ đầu đọc ngược
5. Bỏ 2 từ sau đọc xuôi
6. Bỏ 2 từ sau đọc ngược
7. Bỏ 3 từ đầu đọc xuôi
8. Bỏ 3 từ đầu đọc ngược

9. Bỏ 4 từ đầu đọc xuôi
10. Bỏ 4 từ đầu đọc ngược
11. Bỏ 3 từ đầu, lấy từ 5 đảo làm 4 – đọc xuôi
12. Bỏ 3 từ cuối, lấy từ 3 đảo làm 4 – đọc ngược
13. Ghép chéo câu thơ đọc xuôi
14. Ghép chéo câu thơ đọc ngược
15. Có thể đọc theo nhiều kiểu khác nữa.

– Cách đọc thơ lục chuyển hồi văn:

1. Đọc xuôi
2. Đọc ngược
3. Bỏ 2 chữ đầu đọc xuôi
4. Bỏ 2 chữ đầu đọc ngược
5. Bỏ 2 chữ sau đọc xuôi
6. Bỏ 2 chữ sau đọc ngược

– Cách đọc thơ thuận ngược: Đọc xuôi & đọc ngược.

Các bạn hãy áp dụng cách đọc bên trên để đọc những áng thơ được biến hóa từ bản gốc và đăng chúng trong phần bình luận nhé, trong bài viết này tôi không viết ra tất cả mà chỉ đăng bản đọc ngược để các bạn tiện xem.

1. Đi Thuyền (Hàn Mặc Tử – Lục Chuyển Hồi Văn)

Bèo trôi nước gợn sóng mênh mông
 Cỏ mọc bờ xa bóng liễu trong
 Chèo văng thiếp qua vời khổ hải
 Chí bền chàng đến vận trung không
 Theo lân nguyệt xế mây mờ mịt
 Hoa đáp thông reo trống nã nồng
 Neo thả biết đâu nơi định trước
 Bèo trôi nước gợn sóng mênh mông

Đọc ngược:

Mông mênh sóng gợn nước trôi bèo
 Trước định nơi đâu biết thả neo
 Nồng nảo trống reo thông đáp họa
 Mịt mờ mây xế nguyệt lần theo
 Không trung vận đến chàng bèn chí
 Hải khố vời qua thiệp vãng chèo
 Trông liểu bóng xa bờ cỏ mọc
 Mông mênh sóng gợn nước trôi bèo

2. Cửa Sổ Đêm Khuya (Hàn Mặc Tử – Lục Chuyển Hồi Văn)

Hoa cười nguyệt rọi cửa lồng gương
 Lạ cảnh buồn thêm nỗi vấn vương
 Tha thướt liểu in hồ gợn sóng
 Hững hờ mai thoảng gió đưa hương
 Xa người nhớ cảnh tình lai láng
 Vắng bạn ngâm thơ rượu bẽ bàng
 Qua lại yển ngàn dâu ủ lá
 Hoà đàn sấn có dẽ bên tường.

Đọc ngược:

Tường bên dẽ có sấn đàn hòa
 Lá ủ dâu ngàn yển lại qua
 Bàng bẽ rượu thơ ngâm bạn vắng
 Láng lai tình cảnh nhớ người xa
 Hương đưa gió thoảng mai hờ hững
 Sóng gợn hồ in liểu thướt tha
 Vương vấn nỗi thêm buồn cảnh lạ
 Gương lồng cửa rọi nguyệt cười hoa

Giới thiệu thêm với các bạn 2 bài thơ thuận ngược, thơ lục chuyên hồi văn rất hay nữa của những tác giả khác, mời các bạn cùng xem:

Vô Đề (Vua Tự Đức – Lục Chuyên Hồi Văn)

Gương tà nguyệt xế đã ngoài song
 Héo hắt sao trông quá sức trông
 Thương bấy thiết tha lòng héo liểu
 Nhớ thêm vàng vọ má phai hồng
 Vương sầu xiết tưởng chi ngôi bắc
 Đoạn thảm xui buồn vãi chạnh đông
 Chàng hồi biết chẳng ai bực bội
 Loan hàng viết thảo tả tình chung

Đọc ngược:

Chung tình tả thảo viết hàng loan
 Bội bực ai chẳng biết hồi chàng
 Đông chạnh vãi buồn xui thảm đoạn
 Bắc ngôi chi tưởng xiết sầu vương
 Hồng phai má vọ vàng thêm nhớ
 Liểu héo lòng tha thiết bấy thương
 Trông sức quá trông sao héo hắt
 Song ngoài đã xế nguyệt tà gương

Đền Ngọc Sơn (Khuyết Danh – Thuận Nghịch)

Linh uy tiếng nổi thật là đây:
 Nước chấn, hoa rào, một khoá mây.
 Xanh biếc nước soi, hồ lộn bóng,
 Tím bầm rêu mọc, đá tròn xoay.
 Canh tàn lúc đánh chuông âm tiếng,
 Khách vắng khi đưa xạ ngát bay.

*Thành thị tiếng vang đồn cảnh thắng,
Rành rành nọ bút với nghiên này.*

Đọc ngược:

*Này nghiên với bút nọ rành rành:
Thắng cảnh đồn vang tiếng thị thành.
Bay ngát xạ đưa khi vắng khách;
Tiếng âm chuông đánh lúc tàn canh.
Xoay tròn đá mọc rêu bầm tím;
Bóng lộn hồ soi nước biếc xanh.
Mây khoá một rào hoa chắn nước,
Đây là thật nổi tiếng uy linh.*

Và vừa rồi là chùm 4 bài thơ lục chuyển hồi văn, thơ thuận nghịch độc, thơ xuôi ngược rất hay và độc đáo mà tôi muốn gửi đến các bạn. Gồm 2 bài thơ lục chuyển hồi văn của nhà thơ Hàn Mặc Tử, một bài thơ lục chuyển hồi văn của Tị Đức hoàng đế và 1 bài thơ thuận nghịch chưa rõ tác giả từ thời cổ đại, hi vọng rằng các bạn cũng thích những áng thơ hay, nổi tiếng và độc đáo ấy. Còn rất nhiều những bài thơ hay và [chùm thơ hay](#) khác trong các chuyên mục thơ trên OCuaSo.Com, đừng quên ghé qua thường xuyên để cập nhật những bài [thơ tình](#) hay và thơ tình buồn lãng mạn nhất, chúc các bạn vui vẻ bên những vần thơ!

Tuyển Tập Những Áng Thơ Tình Buồn Bã Nhất Của Thi Nhân Hàn Mặc Tử

Và sau đôi lời giới thiệu cùng những bài thơ hay nhất của Hàn Mặc Tử & chùm thơ trăng hay nhất của Hàn Mặc Tử. Hôm nay tôi lại gửi đến các bạn 10 áng thơ tình buồn nhất của Hàn Mặc Tử do OCuaSo.Com tổng hợp. Khi chỉ chọn ra 10 bài hoặc 15 bài, thì sẽ xảy ra trường hợp mâu thuẫn với nhau, vì bài thơ này hay nhưng chưa chắc đã mang nhiều tâm trạng và buồn bã hơn bài thơ nọ. Vì vậy, sau chùm thơ hay nhất, hôm nay mời các bạn xem qua những bài thơ buồn bã nhiều tâm trạng nhất của Hàn Mặc Tử, chúc các bạn xem thơ vui vẻ!

1. Nhớ Nhung

Từ ấy anh ra đi
 Ngoài song không gió thoảng
 Hoa đào vắng mùi hương
 Lòng em xuân hờ hững.

Từ ấy anh ra đi
 Bóng trăng vàng giải cát
 Cánh cô nhận bơ vơ
 Liệt dưới trời xanh ngát.

Từ ấy anh ra đi
 Tiếng dương cầm vắng bật
 Đường tan trong đám sương
 Thoảng về nơi làng mạc.

Từ ấy anh ra đi
 Em gầy hơn vóc liễu
 Em buồn như đám mây
 Những đêm vầng trăng thiếu.

2. Một Cõi Quên

Đêm ấy lại đêm thức với trăng
 Mưa ngoài hiên lạnh ản dáng Hằng
 Cô đơn! Ừ nhỉ, chùng quanh quẽ
 Đêm rất riêng mình – Một cõi quên!

Tôi trả cho tôi những ngại ngần
 Trả người – đây nhé những phân vân
 Cõi riêng lặng lẽ gài then kín
 Ngoài ấy người vui với bụi trần.

Cơn gió lập đông buốt lạnh lòng
 Tút bẽ gom lại một cội không
 Lặng nghe – Tôi nhé, nghe tôi khóc
 Hiện hữu mà chi? Chỉ ghen lòng.

3. Những Giọt Lệ

Trời hỡi, bao giờ tôi chết đi?
 Bao giờ tôi hết được yêu vì,
 Bao giờ mặt nhật tan thành máu
 Và khối lòng tôi cứng tựa si?

Họ đã xa rồi khôn níu lại,
 Lòng thương chưa đã, mến chưa bừa...
 Người đi, một nửa hồn tôi mất,
 Một nửa hồn tôi bỗng đại khờ.

Tôi vẫn còn đây hay ở đâu?
 Ai đem tôi bỏ dưới trời sâu?
 Sao bông phượng nở trong màu huyết,
 Nhỏ xuống lòng tôi những giọt châu?

4. Trút Linh Hồn

Máu đã khô rồi, thơ cũng khô
 Tình ta chết yếu tựa bao giờ
 Từ nay trong gió – trong mưa gió
 Lời thảm thương rền khắp nẻo mơ

Ta còn trù mến biết bao người
 Vẻ đẹp xa hoa của một thời
 Đây lệ, đây thương, đây tuyệt vọng
 Ôi! Giờ hấp hối sắp chia phôi.

Ta trút linh hồn giữa lúc đây
 Gió sâu vô hạn nuôi trong cây
 – Còn em sao chẳng hay gì cả?
 Xin để tang anh đến vạn ngày.

5. Lang Thang

Lãng tử ơi! Mi là tên hành khất
 May không chết lạnh trước lâu mỹ nhân
 Ta đi tìm mộng tâm xuân
 Gặp ma nhà Nguyễn bay trên mây
 Rượu nằng uống vào thì say
 Áo ta rách rưới trời không vá
 Mà bốn mùa trăng mặc vải trắng.
 Không ai chết cả sao lòng buồn như tang?
 Cho tôi mua trọn hàm răng
 Hàm răng ngà ngọc, hàm răng đa tình
 Một chắc ta lại với mình
 Có ai vô đó mà mình hổ người?
 Lãng tử ơi! Mi là tên hành khất
 May không học máu chết rồi còn đâu.
 Trời ơi! Nhờ ai cho khỏi đói
 Gió trăng có sẵn làm sao ăn?
 Làm sao giết được người trong mộng
 Để trả thù duyên kiếp phũ phàng?

6. Cô Gái Đồng Trinh

Ôi cho ghê quá, ôi ghê quá
 Cảm thấy hồn tôi ớn lạnh rồi
 Đêm qua trăng vương trong cành trúc
 Cô lẳng giêng bên chết thiệt rồi

*Trinh tiết vẫn còn nguyên vẹn mới
Chưa hề âu yếm ở đâu môi.*

*Xác cô thơm quá thơm hơn ngọc
Cả một mùa xuân đã hiện hình
Thinh sắc cơ hồ lưu luyến mãi
Chết rồi – xiêm áo trắng như tinh.*

*Có tôi đây hồn phách tôi đây
Tôi nhập vào trong xác thịt này
Cốt để dò xem tình ý lạ
Trong lòng bí mật ả thơ ngây*

*Biết rồi, biết rồi! Thôi biết cả
Té ra Nàng sắp sửa yêu ta
Bao nhiêu mơ ước trong tim ấy
Như chực xuân về thổ lộ ra.*

7. Anh Diên

*Anh nằm ngoài sự thực
Em ngồi trong chiêm bao
Cách xa nhau biết mấy
Nhớ thương quá thì sao?*

*Anh nuốt phết hàng chữ
Anh cắn vỡ lời thơ
Anh cắn, cắn cắn cắn
Hơi thở đứt làm tư!*

8. Em Diên

*Em xé toang trong hơi gió
Em bóp nát tờ trắng
Em túm muôn trời lại*

Em cần vỡ hương ngàn...
 Em cười thì sao rụng
 Em khóc thì đá bay
 Em nhớ chàng quá trí
 Mà chàng vẫn không hay!

9. Âm Thầm

Từ gió xuân đi gió hạ về
 Anh thường gửi gắm mối tình quê
 Bên em, mỗi lúc trên đường cái
 Hóng mát cho lòng được thoả thuê!

Em có ngờ đâu trong những đêm
 Trăng ngà giãi bóng, mặt hồ êm
 Anh đi thơ thần như ngây dại
 Hứng lấy hương nồng trong áo em

Bên khóm thùy dương em thướt tha
 Bên này bờ liễu anh trông qua
 Say mơ vương phải mùi hương ướp
 Yêu cái môi hường chẳng nói ra

Độ ấy xuân về em lớn lên
 Thấy anh em đã biết làm duyên
 Nhưng thời gian vẫn trôi đi mãi
 Yêu dấu lòng anh ôm hận riêng

10. Buồn Ở Đây

Rao rao gió thổi phương xa lại
 Buồn đâu say ngấm áo xuân ai
 Lay bay lời hát, ơ buồn lạ
 E buồn trong mộng có đêm nay

Nắng sao như nắng đời xưa ấy
Nắng vàng con mắt thấy duyên đâu
Muốn gọi thương về người cố độ
Mà sao tình chẳng nói cho đau

Chiều xưa khúc nhạc nóng ran lên
Không có ai đi để lỗi nguyên
Nguồn thơ ứa mãi hai hàng lệ
Tờ giấy hoa tiên cũng ướt mềm.

Và vừa rồi cũng là những bài thơ tình buồn bã và nhiều tâm trạng nhất của ông – 10 áng thơ tình dạt dào cảm xúc lẫn nỗi đau của Hàn Mặc Tử, hi vọng rằng các bạn cũng sẽ yêu mến những bài thơ ấy. Còn rất nhiều những bài thơ hay và chùm thơ hay khác trong các chuyên mục thơ trên OCuaSo.Com, đừng quên ghé qua thường xuyên để cập nhật những bài thơ tình hay và thơ tình buồn lãng mạn nhất, chúc các bạn vui vẻ bên những vần thơ!

Tuyển Tập Chùm Thơ Xuân, Thơ Về Ngày Tết Hay Nhất Của Hàn Mặc Tử

Xuân về, tết đến, ai ai cũng rộn rã với không khí tung bừng ngày tết. Những thi nhân cũng thế, dường như từ trước đến nay bất kì nhà thơ nào cũng đã hơn một lần phải rung cảm bởi cái mùi hương xuân thơm nồng, để rồi phải đặt bút viết ra những áng thơ tình mùa xuân, thơ ngày tết rất hay theo những góc nhìn của họ. Còn Hàn Mặc Tử thì sao? Với cái hồn thơ ngập đầy nỗi buồn của mình, nỗi buồn đau thương, nỗi sầu trong trẻo, ông đã viết ra những áng thơ xuân như thế nào? Và sau những bài thơ hay nhất của Hàn Mặc Tử và chùm thơ xuân nổi tiếng nhất từ xưa đến nay. Sau đây, mời các bạn cùng xem qua 10 áng thơ tình viết cho mùa xuân, những bài thơ tình ngày tết hay nhất của Hàn Mặc Tử:

1. Ăn Tết

Tết nhứt nhà ai khéo khéo bày,
Cỗ bàn sắm sửa áo quần may.
Cành bông ba bữa mang công nợ,
Tốt mặt mấy ngày phải mượn vay.

Cô nọ đủ lưng chờ bóc sách,
 Cậu kia móc đít được ba tây.
 Ai vui cười thiệt ta cười gương,
 Lãnh đạm thà mang tiếng chẳng hay.

2. Mùa Xuân Chín

Trong làn nắng ửng khói mơ tan,
 Đôi mái nhà tranh lấm tấm vàng.
 Sột soạt gió trêu tà áo biếc,
 Trên giàn thiên lý – Bóng xuân sang.

Sóng cỏ xanh tươi gợn tới trời
 Bao cô thôn nữ hát trên đồi;
 – Ngày mai trong đám xuân xanh ấy,
 Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi.

Tiếng ca vất vẻo lưng chừng núi,
 Hồn hển như lời của nước mây,
 Thăm thì với ai ngồi dưới trúc,
 Nghe ra ý vị và thơ ngây.

Khách xa gặp lúc mùa xuân chín,
 Cảnh trí băng khuâng sực nhớ làng:
 – “Chị ấy, năm nay còn gánh thóc
 Dọc bờ sông trắng nắng chang chang?”

3. Ngày Tết Xa Nhà

Riêng tó xuân về dạ héo von
 Xa nhà xa vợ với xa con.
 Hoa đào trên áo gầy hương nhớ,
 Tiếng pháo bên tai giục nỗi buồn.
 Thoi én như thêu tranh cách biệt,
 Gió xuân càng lạnh kẻ cô đơn.

Người vui tấp nập mời sung sướng,
 Riêng tớ xuân về dạ héo von...

4. *Sớm Mông Một Tết Đi Xe Lửa Ra Huế*

Trời đất tinh sương ngó lập lòe!
 Lên xe mà mắt mở chưa ra...
 Thấy xanh hoa cỏ, xuân về mẽ!
 Nghe động non sông, tết vậy hà!
 Dây núi nằm trơ tuồng lật đật,
 Ngành cây chết đứng khéo bên ba...
 Một toà cổ miếu trong lùm khói...
 Còi rúc vang lên sắp tới ga.

5. *Sầu Xuân*

Đêm xuân lạnh, bóng xuân tàn,
 Hoa xuân mon trón can tràng thuyền quên.
 Trời xuân vắng vẻ hương nguyên,
 Sông xuân lặng lẽ con thuyền xa xa.
 Xuân đi đi khắp sơn hà,
 Tuổi xuân chắt mãi tóc da đổi màu.
 Ngày xuân như gió thoảng mau,
 Tình xuân một khối ai sâu hơn ai?
 Mưa xuân như nhắc chuyện đời,
 Rượu xuân như gọi những lời nước non.
 Thề xuân dù chẳng vuông tròn,
 Khoá buồn xuân lại vẫn còn sầu xuân.

6. *Xuân Hứng*

Non sông ngàn dặm ngắm càng xinh
 Ừ, tết năm nay thật hữu tình
 Pháo nổ, nổ tan luồng thất nghiệp

*Xuân về, về ghẹo khách ba sinh
 Hoa tươi sách với Thiên Kiều gái
 Cảnh đẹp đường như thủy mặc tranh
 Cao hứng đã toan cầm bút vịnh
 Đào nguyên đâu lại thoáng qua màn*

7. Xuân Đầu Tiên

*Mai sáng mai, trời cao rộng quá
 Gió căng hơi và nhạc lên mây
 Đôi lòng cũng ấm như xuân ấm
 Chỉ có áo xuân trắng trẻo thay!*

*Mai này thiên địa mới tinh khôi
 Gió căng hơi và nhạc lên trời
 Chim khuyên hót tiếng đầu tiên hết
 Hoa lá hồ nghi sự lạ đời*

*Trái cây bằng ngọc vỏ bằng gấm
 Còn mặt trời kia tợ khối vàng
 Có người trai mới in như nguyệt
 Gió căng hơi và nhạc lên ngàn*

*Thuở ấy càn khôn mới dựng nên
 Mùa thơ chưa gặt tốt tươi lên
 Người thơ phong vận như thơ ấy
 Nào đã ra đời ngọc biết tên*

*Xuân gấm đầu tiên giữa cõi đời
 Mùi thơm ngây dại sóng con người
 Hãy hoan hô, lời cao như sấm
 – Vạn tuế, bay ơi! Nắng rợp trời!*

7. Ngày Xuân Đi Chơi Đền Thơ Ở Chùa

I

Tức cảnh đề thi trước cửa chùa,
 Mỹ nhân năm ngoái lạc vào chùa.
 Quanh hồ cỏ mọc hoa sen vắng,
 Phưởng phất mùi hương ngọn gió đưa.

II

Gió đưa tiếng kệ thoảng bên tai,
 Đền vịnh tiêu dao trước Phật đài.
 Nét chữ đan thanh còn rõ rõ,
 Phong lưu gấp mấy bạn Thiên Thai.

III

Một năm tu đến một lần thôi,
 Một bữa cơm chay cũng khó coi.
 Một chén trà dâng chưa phải cách,
 Một câu: mô Phật, một câu mời.

IV

Êm đêm mát mẻ khí ban mai,
 Đến Phật nghe câu sưống lỗ tai,
 Bảy bước thành thơ mau mất lạ,
 Ra về tường lạc lối Thiên Thai.

9. Xuân Như Ý

Thần trí cao dâng đến chín trời
 Cung cầm rất lạ nổi chơi vơi
 E khi mùi đạo là hương đức
 Đóp mắt lên cho chí rưng rờ
 Hào quang vây riết đêm chiêm bao
 Chúa hiện ra trong điệu nhạc nào

Đây rầy no nê nguồn sáng láng
 Rất nên trắng ngọc với vàng sao
 Phút giây hoan lạc ngợp vô song
 Bờ bến thơ đây rộn gió lòng
 Ý đã nên sang, tình phải trọng
 Cho mau! Lời nguyện nóng lên không
 Chúa tôi, trên hết báu thanh xuân
 Rất đã, rất no, ớn bội phần
 Lời đẹp cao rao muôn trượng cả:
 Đây, xuân như ý, nguyện như rằm.

10. *Cưới Xuân, Cưới Vợ*

Lá nài – đông tơ gió đãi chiều
 Bướm vườn hạnh áo xinh đem trẻ
 Nhà quan nao cốt cách ra vẻ
 Xuân vô ra không biết bao nhiêu
 Pháo nhân duyên nổ đã hơi nhiều
 Trầu lịch sự tươm mời hai họ
 Đường trai thẹn nên không dám ngó
 Nói chi Nường là gái đông lân
 Buồng không xa xiêm áo sương sần
 Ông mai mới cưới như ngô nổ
 Người ta cưới cả xuân cả vợ
 Nên ân tình nổi máu trên môi
 Còn em sao chưa biết hổ người
 Để mai một anh đi lễ hỏi
 Còn em nữa, lòng chưa biết nói
 Đôi mắt còn nguyên vẹn mùa thơ
 Đừng không xa, sao ngó hững hờ
 Anh sốt ruột muốn kêu: Em quá.

Vừa rồi là những bài thơ xuân, thơ tết hay nhất của Hàn Mặc Tử mà tôi muốn gửi đến các bạn, hi vọng rằng các bạn cũng yêu mến những bài thơ ấy. Còn rất nhiều những bài thơ hay khác trong các chuyên mục thơ trên OCuaSo.Com, đừng quên ghé qua thường xuyên để cập nhật những bài thơ tình hay và thơ tình buồn lãng mạn nhất nhé, chúc các bạn vui vẻ bên những vần thơ!

Tuyển Tập Thơ Tình Hay Nhất Của “Nhà Thơ Điên” Hàn Mặc Tử

Là người khởi xướng và là chủ soái của Trường thơ Loạn, Hàn Mặc Tử mang vóc mình ốm yếu, tính tình hiền từ, giản dị, hiếu học và thích giao du bè bạn trong lĩnh vực văn thơ. Sau này sau nhiều giai đoạn, biến cố của cuộc đời, ông bị nhiễm và mang theo mình căn bệnh phong quái ác. Trước đây vì thành kiến sai lầm rằng đây là căn bệnh truyền nhiễm nên bao nhiêu bệnh nhân đã bị hắt hủi, cách ly, xa lánh thậm chí bị ngược đãi, thì Hàn Mặc Tử cũng không là ngoại lệ.

Nếu bạn vào đây để tìm những bài thơ tình hay và nổi tiếng nhất của “nhà thơ điên” Hàn Mặc Tử thì đây đúng là bài viết bạn muốn dừng lại. Và nếu như chùm thơ trước tôi có nhắc đến lời thơ của ông cùng tác phẩm “đây thôn Vĩ Dạ” nhưng không trích thì bài này hẳn nhiên sẽ có. Hàn Mặc Tử nổi tiếng với những bài thơ đau thương về trăng và máu. Những áng thơ sau này của ông tuy nhuốm đậm màu sắc siêu thực, huyền bí, thể hiện rõ những nỗi đau về thể xác lẫn tâm hồn, nhưng bên cạnh đó cũng là những áng thơ trong trẻo, nhẹ nhàng, tình cảm và lãng mạn.

Sau chùm thơ trăng hay nhất của Hàn Mặc Tử, hôm nay tôi lại gửi đến các bạn một chùm thơ nữa của ông, chùm thơ này tổng hợp những bài thơ được coi là hay nhất trong toàn bộ những tác phẩm mà ông đã để lại. Và bây giờ, mời các bạn cùng xem qua và thưởng thức những bài thơ nổi tiếng và hay nhất – 15 áng thơ tình bất tử của thi nhân Hàn Mặc Tử, chúc các bạn xem thơ vui vẻ!

1. Mùa Xuân Chín

Trong làn nắng ửng khói mơ tan,
Đôi mái nhà tranh lấm tấm vàng.

Sột soạt gió trên tà áo biếc,
Trên giàn thiên lý – Bóng xuân sang.

Sóng cỏ xanh tươi gợn tới trời
Bao cô thôn nữ hát trên đồi;
– Ngày mai trong đám xuân xanh ấy,
Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi.

Tiếng ca vút vẻo lưng chừng núi,
Hồn hển như lời của nước mây,
Thăm thì với ai ngồi dưới trúc,
Nghe ra ý vị và thơ ngây.

Khách xa gặp lúc mùa xuân chín,
Cảnh trí băng khuâng sực nhớ làng:
– “Chị ấy, năm nay còn gánh thóc
Dọc bờ sông trắng nắng chang chang?”

2. Đây Thôn Vĩ Dạ

Sao anh không về chơi thôn Vĩ?
Nhìn nắng hàng cau nắng mới lên.
Vườn ai mướt quá xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.

Gió theo lối gió, mây đường mây,
Dòng nước buồn thiu, hoa bắp lay...
Thuyền ai đậu bến sông Trăng đó,
Có chở trăng về kịp tôi nay?

Mơ khách đường xa, khách đường xa
Áo em trắng quá nhìn không ra...
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh
Ai biết tình ai có đậm đà?

3. Đà Lạt Trăng Mờ

Đây phút thiêng liêng đã khởi đầu,
 Trời mơ trong cảnh thật huyền mơ.
 Trăng sao đắm đuối trong sương nhạt,
 Như đón từ xa một ý thơ.

Ai hãy làm thình chớ nói nhiều,
 Để nghe dưới đáy nước hồ reo.
 Để nghe tơ liễu run trong gió,
 Và để xem trời giải nghĩa yêu.

Hàng thông lấp lánh đứng trong im,
 Cành lá in như đã lặng chìm.
 Hư thực làm sao phân biệt được?
 Sông Ngân Hà nổi giữa màn đêm.

Cả trời say nhuộm một màu trắng,
 Và cả lòng tôi chẳng nói rằng.
 Không một tiếng gì nghe động chạm,
 Dẫu là tiếng võ của sao băng!

4. Những Giọt Lệ

Trời hỡi, bao giờ tôi chết đi?
 Bao giờ tôi hết được yêu vì,
 Bao giờ mặt nhật tan thành máu
 Và khối lòng tôi cứng tựa si?

Họ đã xa rồi khôn níu lại,
 Lòng thương chưa đã, mến chưa bừa...
 Người đi, một nửa hồn tôi mất,
 Một nửa hồn tôi bỗng dại khờ.

Tôi vẫn còn đây hay ở đâu?
 Ai đem tôi bỏ dưới trời sâu?
 Sao bông phượng nở trong màu huyết,
 Nhỏ xuống lòng tôi những giọt châu?

5. Bẽn Lẽn

Trăng nằm sóng soãi trên cành liễu
 Đợi gió đông về để lả lơi
 Hoa lá ngây tình không muốn động
 Lòng em hồi hộp, chị Hằng ơi

Trong khóm vi vu rào rạt mãi
 Tiếng lòng ai nói? Sao im đi?
 Ô kìa, bóng nguyệt trần truồng tắm
 Lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe

Vô tình để gió hôn lên má
 Bẽn lẽn làm sao lúc nửa đêm
 Em sợ lang quân em biết được
 Nghi ngờ tới cái tiết trinh em

6. Cô Gái Đồng Trinh

Ôi cho ghê quá, ôi ghê quá
 Cảm thấy hồn tôi ớn lạnh rồi

Đêm qua trăng vương trong cành trúc
 Cô lảng giêng bên chết thiệt rồi
 Trinh tiết vẫn còn nguyên vẹn mới
 Chưa hề âu yếm ở đâu môi.

Xác cô thơm quá thơm hơn ngọc
 Cả một mùa xuân đã hiện hình

Thinh sắc cơ hồ lưu luyến mãi
Chết rồi – xiêm áo trắng như tinh.

Có tôi đây hồn phách tôi đây
Tôi nhập vào trong xác thịt này
Cột để dò xem tình ý lạ
Trong lòng bí mật ả thơ ngây

Biết rồi, biết rồi! Thôi biết cả
Té ra Nàng sắp sửa yêu ta
Bao nhiêu mơ ước trong tim ấy
Như chực xuân về thổ lộ ra.

7. Trăng Vàng Trăng Ngọc

Trăng! Trăng! Trăng! Là Trăng, Trăng Trăng!
Ai mua trăng tôi bán trăng cho
Không bán đoàn viên, ước hẹn hò...
Bao giờ đậu trạng vinh quy đã
Anh lại đây tôi thôi chữ thơ.

Không, Không, Không! Tôi chẳng bán hồn Trăng.
Tôi giả đồ chơi, anh tưởng rằng
Tôi nói thiệt, là anh đại quá:
Trăng Vàng Trăng Ngọc bán sao đang.

Trăng! Trăng! Trăng! Là Trăng, Trăng, Trăng!
Trăng sáng trăng sáng khắp mọi nơi
Tôi đang cầu nguyện cho trăng tôi
Tôi lân cho trăng một tràng chuỗi
Trăng mới là Trăng của Rạng Ngời
Trăng! Trăng! Trăng! Là Trăng, Trăng, Trăng!

8. *Em Sắp Lấy Chồng*

Được tin em sắp lấy chồng
 Anh cười đã lắm, anh buồn cũng ghê.
 Em ơi, em nuốt lời thề
 Anh lắm anh tưởng gái quê thật thà.

9. *Hồn Là Ai*

Hồn là ai là ai? Tôi không biết
 Hồn theo tôi như muốn cột chơi tôi
 Mối đây hương tôi không dám ngậm cười
 Hồn vội móm cho tôi bao ánh sáng
 Tôi chết giả và no nê vô hạn
 Cười như điên, sặc sụa cả mùi trắng
 Áo tôi là một thứ ngọc hơn vàng
 Hồn đã cấu, đã cào, nhai ngấu nghiến
 Thịt da tôi sưng sần và tê điếng
 Tôi đau vì rừng rợn đến vô biên
 Tôi chìm hồn xuống một vũng trắng em
 Cho trắng ngập trắng đôn lên tới ngực
 Hai chúng tôi lặng yên trong thốn thức
 Rồi bay lên cho tới một hành tinh
 Cùng ngả nghiêng lẫn lộn giữa muôn hình
 Để gào thét một hơi cho rỏn ốc
 Cả thiên đường trần gian và địa ngục

 Hồn là ai? Là ai? Tôi không hay
 Dẫn hồn đi rờn rã một đêm nay
 Hồn mê mệt lắm mà tôi thì chết giấc.

10. Buồn Ở Đây

Rao rao gió thổi phương xa lại
 Buồn đâu say ngấm áo xuân ai
 Lay bay lời hát, ơ buồn lạ
 E buồn trong mộng có đêm nay

Nắng sao như nắng đời xưa ấy
 Nắng vàng con mắt thấy duyên đâu
 Muốn gọi thương về người cổ độ
 Mà sao tình chẳng nói cho đau

Chiều xưa khúc nhạc nóng ran lên
 Không có ai đi để lỗi nguyện
 Nguồn thơ ứa mãi hai hàng lệ
 Tờ giấy hoa tiên cũng ướt mềm.

11. Mơ Hoa

Khói trầm lan nhẹ ngấm không gian
 Giây phút buồn lây đến mộng vàng
 Xiêm áo hôm nay tẻ chĩnh quá
 Dám ôm hồn cúc ở trong sương

Hãy tưới lên hoa giọt lệ nồng,
 Đếm từng cánh một mấy lần thương
 Hãy chôn những mảnh xuân tàn tạ,
 Và hãy chôn sâu tận đáy lòng.

Bóng người thực nữ ẩn trong mơ
 Trong lá, trong hoa khói bụi mờ
 Xin chớ làm tỉnh mà biểu lộ
 Những tình ý lạ, những lời thơ.

Hãy quỳ nán lại: tiếng sao rơi
 Khua ánh trăng xanh động khí trời
 Gió thổi hay là hoa thổi nhỉ ?
 Ô hay người ngọc biến ra hơi.

12. Ghen

Ta ném mình đi theo gió trăng
 Lòng ta tản khắp bốn phương trời
 Cửu trùng là chốn xa xôi lạ
 Chim én làm sao bay đến nơi?

Chiếc tàu chở cả một đêm trăng
 Muôn ánh sao ngời chói thẳng băng
 Muôn sợi hương trầm bay bồi rôi
 Muôn vàn thần thánh sống cao sang.

Giây phút ôi chao! Nguồn cực lạc.
 Tình tôi ghen hết thú vô biên
 Ai cho châu báu cho thịnh sắc
 Miệng lưỡi khô khan, hết cả thềm.

13. Sầu Vạn Cổ

Lòng ta sầu thảm hơn mùa lạnh,
 Hơn hết u buồn của nước mây,
 Của những tình duyên thương lở dở,
 Của lời rên siết gió heo may.

Cho ta nhận lấy không đêm đắp,
 Ôn trọng thiêng liêng xuống bởi trời,
 Bằng tiếng kêu gài say chệnh choáng,
 Bằng tim, bằng phổi nóng như sôi.

Và sóng buồn dâng ngập cả hồn,
Lan tràn đến bến mộng tân hôn.
Khóe cười nức nở nơi đâu miệng,
Là nghĩa, trời ơi, nghĩa héo hon.

14. Âm Thầm

Từ gió xuân đi gió hạ về
Anh thường gọi gấm môi tình quê
Bên em, mỗi lúc trên đường cái
Hóng mát cho lòng được thoả thuê!

Em có ngờ đâu trong những đêm
Trăng ngà giãi bóng, mặt hồ êm
Anh đi thơ thần như ngậy đại
Hứng lấy hương nồng trong áo em

Bên khóm thùy dương em thướt tha
Bên này bờ liễu anh trông qua
Say mơ vương phải mùi hương ướp
Yêu cái môi hường chẳng nói ra

Độ ấy xuân về em lớn lên
Thấy anh em đã biết làm duyên
Nhưng thời gian vẫn trôi đi mãi
Yêu dấu lòng anh ôm hận riêng

15. Đời Phiêu Lãng

Mây trắng ngang trời bay vẫn vô
Đời anh lưu lạc tự bao giờ
Đi đi... đi mãi nơi vô định
Tìm cái phi thường cái ước mơ
Ở chốn xa xôi em có hay
Nắng mưa đã trải biết bao ngày

Nụ cười ý vị như mai mĩ
 Mĩ cái nhân tình lúc đổi thay
 Trên đời gió bụi, anh lang thang
 Bụng đói như cào lạnh khớp răng
 Không có nhà ai cho nghỉ bước
 Vì anh là kẻ chẳng giàu sang
 Ban đêm anh ngủ túp lều tranh
 Chỗ tạm dừng chân khách bộ hành
 Đến sáng hôm sau anh cất bước
 Ra đi với cái mộng chưa thành

Thơ vốn dĩ đã cần một tâm hồn đẹp để hiểu, nhưng thơ của Hàn Mặc Tử thì lại càng khó hiểu hơn nữa, một nhà thơ tài năng nhưng lại có cuộc đời lận đận và mang trong mình số phận ngắn ngủi, ông ra đi vẫn còn để lại một vở kịch thơ dang dở, 50 năm sau mới có nhà thơ Đơn Phương, tên thật là Trần Hồng Phương cũng mắc bệnh phong cùi như Hàn Mặc Tử tiếp tục hoàn thiện, đó là tác phẩm *Quần Tiên Hội*.

Và vừa rồi cũng là những bài thơ hay và nổi tiếng nhất của ông – 15 áng thơ tình dạt dào cảm xúc lẫn nỗi đau của Hàn Mặc Tử, hi vọng rằng các bạn cũng sẽ yêu mến những bài thơ ấy. Còn rất nhiều những bài thơ hay và chùm thơ hay khác trong các chuyên mục thơ trên OCuaSo.Com, đừng quên ghé qua thường xuyên để cập nhật những bài thơ tình hay và thơ tình buồn lãng mạn nhất, chúc các bạn vui vẻ bên những vần thơ!

Những Bài Thơ Về Đêm Hay Và Tâm Trạng Của Nhà Thơ Hàn Mặc Tử

Và sau những áng thơ về trăng của Hàn Mặc Tử, mà mới đây nhất là những bài thơ hay trong tập *Đau thương* của ông thì hôm nay tôi xin gửi đến các bạn một chùm thơ nữa, đó là những bài thơ viết về đêm của Hàn Mặc Tử. Đêm là nơi của những luồng cảm xúc chất đầy trong đáy dạ, không riêng gì với Hàn Mặc Tử mà bất kỳ một nhà thơ nào ắt hẳn cũng đã hơn một lần xiêu lòng với màn đêm mênh mông vô tận ấy. Đã có rất nhiều những bài thơ bất tử được ra đời trong một hoàn cảnh ngộ như vô cùng đơn giản: đêm và nỗi đau!

Và hôm nay, ngay sau đây, mời các bạn cùng xem qua những áng thơ tình về đêm của nhà thơ Hàn Mặc Tử, sau khi xem xong những dòng thơ buồn về màn đêm này, các bạn cũng có thể xem qua những bài thơ hay nhất của ông mà tôi đã đính kèm thêm phía dưới. Chúc các bạn vui vẻ bên những áng thơ về đêm của Hàn Mặc Tử!

1. Đêm Khuya Ở Nhà Quê

Lều tranh lạnh lẽo mất canh trâu,
Lạnh cỏ cây trời lạnh đến đâu...
Hé cửa nhìn trăng trắng tái mặt,
Gài then thấp nện nện rơi châu.
Chiêm bao bóng lẩn Dao Trì động,
Mường tượng hồn chơi thệ thủy cầm.
Năm ngón đường tơ ngời dây bẩy,
Gió quên than thở để quên sầu.

2. Cửa Sổ Đêm Khuya

Hoa cười nguyệt rọi cửa lồng gương
Lạ cảnh buồn thêm nỗi vấn vương
Tha thướt liễu in hồ gợn sóng
Hững hờ mai thoảng gió đưa hương
Xa người nhớ cảnh tình lai láng
Vắng bạn ngâm thơ rượu bẽ bàng
Qua lại yếm ngàn dâu ủ lá
Hoà đàn sẵn có để bên tường.

(Thể thơ lục chuyển hồi văn, có thể đọc theo nhiều cách khác nhau, xem thêm tại những bài thơ lục chuyển hồi văn hay)

3. Đà Lạt Trăng Mờ

Đây phút thiêng liêng đã khởi đầu,
Trời mơ trong cảnh thật huyền mơ.

Trăng sao đắm đuối trong sương nhạt,
Như đón từ xa một ý thơ.

Ai hãy làm thính chó nói nhiều,
Để nghe dưới đáy nước hồ reo.
Để nghe tơ liễu run trong gió,
Và để xem trời giải nghĩa yêu.

Hàng thông lấp lánh đứng trong im,
Cành lá in như đã lặng chìm.
Hư thực làm sao phân biệt được?
Sông Ngân Hà nổi giữa màn đêm.

Cả trời say nhuộm một màu trắng,
Và cả lòng tôi chẳng nói rằng.
Không một tiếng gì nghe động chạm,
Dẫu là tiếng võ của sao băng!

4. Đêm Trăng

Bữa ni sáng tỏ bóng Hằng
Thử xem thiên hạ ai bằng ta không
Thảnh thơi lâu mát ngồi trông
Muôn vàn tâm sự một dòng nao nao
Càng lên, càng tỏ, càng cao
Trăng ơi hãy ghé động đào xem hoa
Hữu tình ta lại gặp ta
Đêm nay mới thấy đậm đà khuôn thiên
Mà sao ngậm miệng làm duyên
Đã nhiều căn dặn nỗi niềm tóc tơ
Mà sao trăng khéo hững hờ
Vì trăng ta phải ngồi chờ suốt đêm
Muốn bay lên tận cung thiềm
Kéo vầng trăng xuống kết duyên châu trần

5. *Thức Khuya (Đêm Không Ngủ)*

Non sông bốn mặt ngủ mơ màng,
 Thức chỉ mình ta dạ chẳng an.
 Bóng nguyệt leo song sờ sẫm gôi,
 Gió thu lọt cửa cọ mài chăn.
 Khóc giùm thân thế hoa rơi lệ,
 Buồn giúp công danh dế dạo đàn.
 Trở dậy nôm na vài điệu cũ,
 Năm canh tâm sự vẫn chưa tàn.

6. *Say Chết Đêm Nay*

Trời Hàn Giang đêm nay không sáng,
 Lòng cô liêu đông vọng mà chi?
 Gió đông đoài gặp tình si
 Ôi chao quẩn quít nói gì nhớ thương

Trăng cố độ hết vương cành trúc
 Hẹn đoàn viên tình thực chiêm bao
 Đêm nay lại giống đêm nào
 Nhấp xong chung rượu buồn vào tận gan

Say thôi lại muốn Nàng nâng đỡ
 Nhưng Nàng xa từ thuở vu quy
 Nhớ thôi lòng những sầu bi
 Lệ rơi vào rượu, hàng mi lờ mờ...

Ta là khách bơ vơ phàm tục
 Nhớ cầm trăng cung bậc tiêu tao
 Không ai trang điểm má đào
 Cho ta say chết đêm nào đêm nay.

7. *Một Đêm Nói Chuyện Với Gái Quê*

Chứa đầy hoa mộng trên trời cao
 Đêm ấy không trăng mà có sao
 Một tiếng vang xa, rơi xuống suối
 Thì thầm trong gió ngàn phi lao.

Mình nắm tay ta hỏi mật thiết
 Bước đường thi sĩ nhiều cay nghiệt
 Hay đây hương vị như rừng mai
 Nhắm mắt ta vờ đường chẳng biết.

Vì nếu ta đây là trích tiên
 Là hồn thi sĩ có lương duyên
 Với bao gái đẹp trong nhân thế
 Thì sống vô tâm chẳng biết phiền.

Ta có như ai thềm phú quý
 Ngày đêm mơ ước điều xa xôi
 Tuy không tư lự nhưng hồi hộp
 Và biết làm thinh với ngọn đôi.

Ta thường giờ tay níu ngàn mây
 Đi lại lang thang trên ngọn cây
 Bởi ánh trăng ngà đã yếu đuối
 Sương lam thấm áo lạnh không hay.

Mỗi khi mưa ngớt cơn giông qua
 Xắn áo ra vườn ta lượm hoa
 Những cánh vô duyên theo gió rã
 Vừa cười, vừa khóc ta chôn hoa.

Mình ơi, ta vốn khách đa tình
 Nhưng mỗi tình ta toàn nhạt cả
 Vì bao mỹ nữ, ta đều khinh.

8. Đêm Khuya Tự Tình Với Sông Hương

Kính tặng cụ Phan Sào Nam

Bây giờ chỉ có đôi ta
 Bao nhiêu tâm sự Hằng Nga biết rồi
 Thủa nước non đến hồi non nước
 Sông Hương đành xuôi ngược đông tây
 Soi lòng chỉ có đám mây
 Đám mây phú quý những ngày lao đao
 Sao mặt sông xanh xao ra dáng
 Sao tình sông lai láng khôn ngăn?
 Vì ai lắm nỗi chứa chan
 Hay còn đợi khách quá giang một lần
 Nay thử hỏi, thuyền nan thả lá
 Thuyền ai đây nấn ná bấy lâu?
 Mặc ai khanh tướng công hầu
 Không thềm chung đỉnh, lưng bầu gió trắng
 Sao trời đất dãi dằng ra thế?
 Sao mưa nguồn chớp bể luôn đêm?
 Trong thành yếm ẩm vui thêm
 Tiếng ca lạnh lạnh lọt rèm rèm thưa
 Sông Hương hỡi, xuân vờn tơ liễu
 Cả trăm hoa hàm tiếu nhớn nhơ
 Vì đâu nước chảy lững lờ
 Hay cho thế sự cuộc cờ chiêm bao
 Ghét xa mã nao nao uốn khúc
 Giận thời gian những lứa xuân xanh
 Nhà ai khiêu vũ năm canh
 Hơi men sục nức dưới thành đô xưa
 Sao tức tôi trôi bừa đi mãi
 Chẳng buồn nghe cô lái thỏ than
 “Thuyền em đậu bến Hương Giang
 Chờ người quân tử lữ làng tình duyên”

Thuyền lặng lẽ nằm yên với bóng
 Nước sông xuôi dợn sóng bến thuyền
 Trong thành ngủ chết con đen
 Khoá xuân bỏ lỏng đến then chẳng gài
 Hãy trông thử đèn đài dinh thự
 Dấu xưa, xưa tình tứ làm sao
 Ô hay! Sóng chảy dạt dào
 Chiếc thuyền vô định tạc vào bến mê
 Sao trai gái đi về trong mộng
 Mà sông Hương chẳng động niềm riêng
 Trong thành để lạnh hương nguyên
 Tiếng gà gáy nguyệt láng giềng còn say.

9. Hồn Qua Đêm

Xem thiên tượng qua làn không khí nóng
 Hồn qua đêm như ánh sáng qua hương
 Thông minh hơn màu nhạc ửng trong sương,
 Muôn bóng ý thun dần lên chót vót.
 Đường nga-quỷ khơi nhiều trang gấm vóc,
 Bước êm ru như hoan lạc mời đưa...
 Say tê trắng sẵn sượng cả thời xưa,
 Cho linh ửng đồn qua bên thần diệu.
 Cho vọng niệm cứ lên gần phiêu diểu,
 Sẽ giãn ra như chuông khánh buông lời.
 Hồn trong đêm lý hội được muôn lời,
 Thêm sáng suốt khôi tinh thần say đắm.
 Chiều tịch mịch nguôi dần theo nguyệt gấm,
 Để cảm đi vàng ngọc mấy mươi phương.
 Quá thiêng liêng ca ngợi ngọt như đường:
 Đây âm nhạc bay buông tuồng trong sách.
 Trời vô thượng đã bao giờ có mạch!

Hớp làm sao cho ớn óc run mê.
 Biết gì không thanh khí rộng như như đề,
 Hồn vẫn muốn... để gì đâu định trụ...
 Gió đã lặng âu là tư tưởng ứ
 Ngưng muôn đời trong một khoảng chơi vơi.
 Dẫu hồn bay mà đứng sững giữa trời,
 Là tất cả muốn hòa theo phép tắc...
 Đêm chòm dấy bóng kinh hoàng lút ngập,
 Không trôi hồn nhưng mong nhớ vươn ra!
 Ôi thôi rồi! Ai xé toạc bao la?
 Rơi luôn xuống những màu trắng lang lâng,
 Đứt sạch cả những đường yên ánh sáng,
 Trời ôi trời! Ngất lịm hết hoa thơ...
 Máu của sao, tuỷ của nguyệt bao giờ
 Chảy sừng sốt như phong vàng anh ánh
 Hồn đã lạnh hình như hồn ớn lạnh
 Không buồn về với thể xác đêm nay.
 Và run lên như một nhịp cuồng say,
 Hồn muốn chết nhưng mà không chết được!

10. Đêm Xuân Cầu Nguyện

(Tặng cả và thiên hạ)

Trời hôm nay bình an như nguyệt bạch,
 Đường trăng xa, ánh sáng tuyết vời bay...
 Đây là hương quý trọng thắm trong mây
 Ngời phép lạ của đức tin kiều diễm,
 Câu tàn tạ, không khen long cả phiếm:
 Bút Xuân Thu mùa nhạc đến vừa khi
 Khắp mười phương diêm lỵ trở hoài nghi:
 Cây bằng gấm, và lòng sông toàn ngọc!
 Và đâu hôm một vì sao liên mọc

Ở phương Nam mầu nhiệm biết ngần mô!
 Vì muôn kinh đôn dập cõi thơm tho
 Thêm nghĩa lý sáng trưng như thất bảo
 Ta chấp hai tay quỳ hoan hảo
 Ngửa trông cao, cầu nguyện trắng không gian –
 Để vừa dâng vừa hiện bốn mùa xuân
 Nở một lượt giàu sang hơn Thượng Đế.

Đã no nê, đã bura rồi, thế hệ
 Của phường trai mê mẩn khí thanh cao
 Phụng hoàng bay trong một tối trắng sao
 Mà ánh sáng không còn khiêm nhượng nữa
 Đương cầu xin ọc thơ ra đường sữa
 Ta ngất đi trong khoái lạc của hồn đau...
 Trên chín tầng, diêu động cả trần châu
 Đường sống lại muôn ngàn hoa phẩm tiết,
 Nhịp song đôi: này đây, cung cầm nguyệt
 Ướp lời thơ thành phước lộc đường tu
 Tôi van lơn, thăm nguyện chúa Giêsu
 Ban ơn xuống cho mùa xuân hôn phối,
 Xin tha thứ những câu thơ tội lỗi
 Của bàn tay thi sĩ kẻ lên trăng
 Trong bao đêm xao xuyến vũng sông Hằng.

Và vừa rồi cũng là chùm 10 những áng thơ buồn đêm khuya hay và nổi tiếng nhất của Hàn Mặc Tử mà tôi muốn gửi đến các bạn, hi vọng rằng các bạn cũng sẽ thích và yêu mến những áng thơ tình về đêm rất hay và tâm trạng này. Hãy truy cập vào mục lục thơ Hàn Mặc Tử để khám phá thêm nhiều hơn các bài thơ hay khác của ông các bạn nhé!

Hằng ngày, vẫn có những áng thơ tình hay, thơ tình buồn cùng những bản tình thơ lãng mạn được sáng tác, sưu tầm & đăng tải trên các chuyên mục thơ của blog OCuaSo.Com. Hãy thường xuyên ghé thăm để cập nhật nhanh những bài thơ hay và mới nhất, chúc các bạn vui vẻ bên những vần thơ!